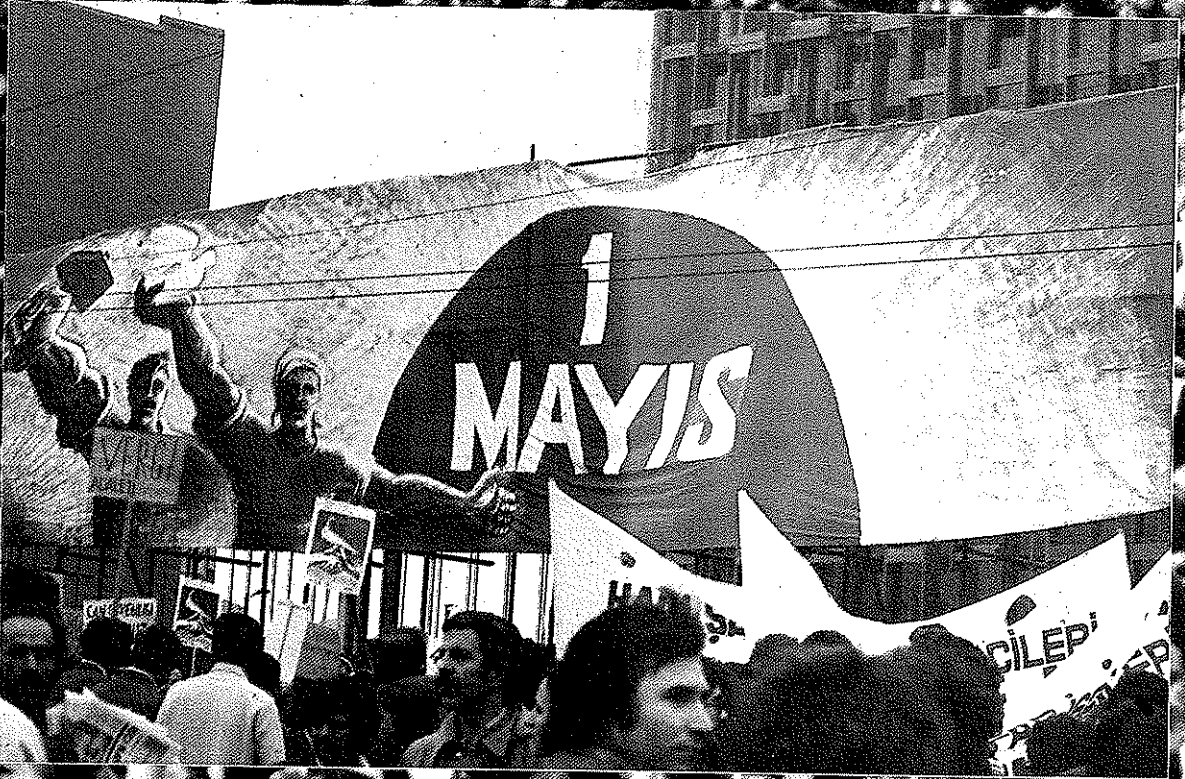

Yeni demokrasî

Mayıs '89 Özel Sayı: 3

Aylık Siyasî Dergi

Fiyatı: 1.000 TL. (KDV Dahil)

1 Mayıs'ı Devrimci
Enternasyonalist
Bir Ruhla Yaşatalım!

Amerikan işçi sınıfının dört önderinin darağacı önündeki örnek tavırlarını ve 1 Mayıs şehitlerini saygıyla anıyoruz.

“Bu mahkemede konuşurken, ben bir sınıfın temsilcisi olarak, diğer sınıfların temsilcilerine karşı konuşmaktayım.”

“Bizleri asmakla işçi sınıfı hareketini ortadan kaldıracığınızı sanıyorsanız -öyle bir hareket ki arkasından milyonlar yürüyor, ihtiyaç ve yoksulluk içinde kurtuluş ümit eden milyonlarca emekçi- eğer böyle düşünüyorsanız, ASIN BİZİ! O zaman bir kıvılcımın üstüne varmış olursunuz, alevler orda, burda, arkamızda, önünüzde, her yerde fişkirir. O bir yeraltı yangınıdır. Siz onu söndüremezsiniz.” □

August SPIES

Aleko Konteus
Ahmet Gözükara
Ali Yeşilgül
Bayram Çıtak
Bayram Sürücü
Divan Nergis
Ercüment Günkut
Hasan Yıldırım
Hikmet Özkürkzü
Hüseyin Kırkın
Hacer İpek Saman
Bayram İyi
Hamdi Toka
Hülya Emecan
Jale Yeşim
Kahraman Alsancak
Kenan Çatak
Kıymet Duman
Karabet Akyan

Kadir Balcı
Leyla Altıparmak
M. Atilla Özbelen
Mustafa Elmas
Meral Özkol
M. Ali Genç
Mustafa Ertan
Niyazi Dari
Nazmi Arı
Nasan Ünalı
Ömer Narman
Özcan Gürkan
Rasim Elmas
Sibel Açıkalin
Tevfik Beysoy
Yücel Elbistanlı
Ziya Baki

SUNUŞ

Bir mücadele meşalesinin 103 yılına girmenin asırlık birikimiyle dolu olan dünya proletaryasına ve bu meşalenin aydınlattığı ışıklı yolda yürüyen ezilen halklara, Türkiye işçi sınıfının, 9 yıllık bir suskunluğun verdiği ilgisizliğe de ‘illallah’ dercesine silkinip, sınıfın enternasyonal dayanışma ve mücadele gününe doğru doludizgin bir yürüyüşle sokakta, tezgâh başında, alanlarda bayram edercesine o büyük günün coşkulu geleceğini anımsatıyor. Bu canlılığa merhaba deme mutluluğunu yaşamak güzel şey.

Her sınıfın, ulusun, topluluğun, kabilenin, hatta papatyaların bile bir kutlama günü varken, en görkemli salonlar, muhteşem balolar onlar için renklendirilirken NATO, BM gibi uluslararası kuruluşların kutlamalarına milyarlarca lira harcanırken ülkemizde 1 Mayıs’ın egemen sınıflar tarafından, üç beş ensesi kalının, bilemediniz 10 şapkası yıldızının iki dudağı arasından çıkan ‘Yassah’ sözcüğüyle kanunlaşmasının, değiştirilemez Kuran ayetleri ürkünçlüğüne büründürülmesinin sınıf açısından itibar edilecek bir tarafı olmamalıdır. En başta sınıf ve onun ideolojisinin yetiştirdiği sosyalistler, sınıf bilinçli işçiler, devrimci sendikacılar, aydınlar ve sınıfın ideolojisini savunduğuna inanan sosyalist basının yüksek sesle bağırması gereken sözcük açıktır!.. Burjuvazinin proletarya adına alacağı hiçbir karar meşru değildir ve itibar edilecek hiçbir tarafı yoktur. Hele ki işçi sınıfının kanıyla canıyla kazandığı 8 saatlik işgünü zaferini tüm dünya proletaryası ve ezilen halklarının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak, sınıfın iktidarda olduğu ülkelerde (ki şimdilik yoktur) bayram ve dayanışma, iktidarda olmadığı yerlerde, burjuvaziye, faşizme, haksızlığa, zulme ve baskıya karşı mücadele günü olarak algılaması ve bu ruha uygun davranması yönündeki bağımsız tutumu önünde hiçbir güç engel olamaz.

Sömürünün, zulmün, işkencenin ve her türden haksızlığın doruğa ulaştığı ülkemizde sınıfın 1 Mayıs 89’da yapacağı şey açıktır. Bugünün mücadele geleneğini yaşatmak ve meydanlardaki ölü toprağını diriltmektir.

Dostlukla. □

YENİ DEMOKRASİ

Umut Yayıncılık ve Basım

San.Ltd.Şti. Adına Sahibi:

Yusuf Uygun

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:

Murat Tunç

Yönetim Yeri:

Piyerloti Cad. 33-35/37

34400 Çemberlitaş - İstanbul

Tel: 528 09 33

Ankara Bürosu:

Necatibey Cad. No: 80/12

Maltepe - Ankara

Kars Bürosu:

Kazım Karabekir İş Hanı

Kat. 2 No. 217 Kars

Dizgi:

Maraton Dizgievi

Baskı:

Yeni Doğuş Veb Ofset

Dağıtım:

Hürriyet Holding A.Ş.

Hesap No:

Yusuf Uygun

Akbank Bahçelievler İst. Şubesi

Hesap No: 6720-7/DHN

Yurtdışı Hesap No:

Akbank Bahçelievler İst. Şubesi

Döviz Tevdiat Hesabı No: 6764-5

İlan Koşulları:

Arka Kapak/SB : 400.000 TL.

Kapak İçeri/SB : 300.000 TL.

Tam Sayfa/SB : 240.000 TL.

1/2 Sayfa : 120.000 TL.

1/4 Sayfa : 60.000 TL.

Abone Koşulları :

6 Aylık : 12.000 TL.

1 Yıllık : 24.000 TL.

Yurtdışı Abone Koşulları:

6 Aylık 30 DM - 15 \$

1 Yıllık 60 DM - 30 \$

Yeryüzünü Kaplayacak Kızılığıyla Dişe Diş, İnada İnat, Büyük İhanetlere Rağmen Yaşıyor; Budandıkça Gürleşiyor!

“Her sınıfın sevip kutladığı bir günü vardır. Soyluluk kendi sınıfına özgü böyle günlerde köylüleri soymak için “yetkileri” olduğunu açıklar. Papazların da bayramı var ve böyle günlerde onlar da, emekçilerin aklıktan ölüp, asalakların lüks içinde yüzdüğü bu düzeni takdis ederler.

İşçilerin de kendi bayramları olmalı ve bugün de, onlar da şunu açıklamalı: Tüm dünya bağımsız, herkesin çalıştığı ve sınıf farklarının olmadığı bir düzen-

de yaşamalıdır. İşte bunların açıklandığı ve kutlandığı gün 1 Mayıs'tır... Burjuvazinin ve zulmedenlerin hakimiyetinde yaşamak istemiyoruz! Kapitalizme ve onun getirdiği dehşet verici yoksulluğa ve kan dökümüne lanet olsun! Yaşasın emeğin hakimiyeti, yaşasın sosyalizm!

İşte tüm ülkelerin sınıf bilinçli işçilerinin bugün açıkladığı tam da budur.” □

-STALİN-

(Eserler-Cilt 2, İng. baskı, s.225-6)

Tüm dünya işçileri ve ezilen halklarının Birlik-Dayanışma-Mücadele günü olarak, bu yıl yüzüncü kez kutlanacak 1 MAYIS.

Geçen yüzyılın ikinci yarısında “8 saatlik işgünü” talebiyle gelişen, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının mücadelesi 1 MAYIS 1986’da yüzbinlerin katıldığı bir genel greve Amerika’da doruğa yükseliyor ve polisin silahlı saldırıları neticesinde kanlı çatışmalara dönüşüyordu. Bu olaylar sırasında Şikago polis merkezini bombaladıkları iddiasıyla, 4 işçi önderi 1887’de idam edildi. Ama işçi sınıfının mücadelesi daha da kararlı bir gelişme göstererek “mezardaki sessizliğimiz hayattaki konuşmamızdan daha etkili olacaktır” diyen şehit işçi önderi Albert R.Parsons’u tarih önünde doğruladı.

1889’da toplanan II. Enternasyonal I. Kongresi Amerikan işçi sınıfının yükselttiği mücadeleyi dünya ülkelerine yaymak üzere 1 Mayıs 1890’da uluslararası ortak bir gösteri düzenlemeyi kararlaştırdı. Bir günlük iş bırakmalarla bir dizi ülkede yapılan 1 Mayıs gösterilerinin büyük yankı yaratması üzerine 1891’de toplanan II. Enternasyonal II. Kongresi aynı gösterilerin her sene aynı gün tekrarlanması kararını aldı. Böylece ilki 1890’da yapılan uluslararası 1 MAYIS gösterileri süreklilik kazanarak daha çok ülkeye, giderek tüm dünyaya yayıldı. İşçi sınıfının siyasal bilinç kazanması, enternasyonal dayanışmayı geliştirilmesi ve devrimci mücadeleleri yükseltmesinde önemli bir araç ve büyük bir simge oldu. Yalnız işçi sınıfının değil, tüm ezilen emekçilerin, baskı, sömürü ve zulüm altında inleyen tüm dünya halklarının sahiplendiği bir gün haline geldi. “Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz” sloganının “Bütün ülkelerin işçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz”e dönüşmesi gibi... Buna paralel olarak her türden gericiilikte 1 Mayıs’a aktif düşmanlık noktasında birleşti. Devrimci iç savaşların geliştiği ülkelerde işçi ve emekçileri daha büyük yığınlar halinde daha da etkin mücadeleye sevk eden sınıf bilinçli proletarya önderliğindeki 1 Mayıs’ları, karşı-devrimin sınır tanımaz şiddetiyle, kanla-barutla, çoğu kez büyük toplu kıyımlarla boğulmaya çalışıldı. 1 Mayıs gösterilerinin dünya ölçüsündeki yüz yıllık tarihinde on binlerce emekçi şehit oldu. Sömürücü zorbaların korku, panik ve acizlikle vahşete yönelmeleri her defasında emekçi yığınların kinini bileyerek daha büyük tepkileri doğurdu. Çeşitli ülkelerde bir süre için hakim sınıfları rahatlatan, aşırı gericiiliğin olağanüstü önlemlerle sağlanmışyanaltıcı suskunluk ortamları da, toplumsal kanunların keskin çelişkiler temelinde bir fizik kuralı gibi diyalektik işleyişiyle, kaçınılmaz olarak bozuldu. Devrim için elverişli olan durumlar doğru politikalarla değerlendirildiğinde, geçici yenilgilere rağmen devrimler benedi. Birinci büyük emperyalist savaş devrimci iç savaşa dönüştüren Lenin önderliğindeki Rus proletaryasının Büyük Ekim Devrimi’ni, ikinci büyük emperyalist savaşta başka ülkelerin proletaryası ve ezilen halkları izledi. İşçi-köylü orduları bir dizi ülkede muzaffer oldu. Başkan Mao’nun önderlik ettiği Çin Devrimi dünya sosyalizm cephesine büyük güç kattı. Aynı zamanda yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerdeki uzun süreli devrim savaşlarının yolunu aydınlattı. 1 Mayıs’lar artık dünyanın üçte birin-

de siyasi iktidarı ele geçirmiş olan proletarya önderliğindeki özgür halkların Kızıl Meydan, Tien An Men gibi büyük alanlardaki coşkun haykırışları ve Kızıl orduların müthiş görkemli resmi törenleriyle kutlanıyordu. Emeğin iktidarda olduğu ülkeler emperyalist zıncirin henüz kopmamış halkaların da sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarını sürdüren devrimci halklara büyük bir moral kaynağı oluşturmaktaydı.

Ne yazık ki durum dünya proletaryasının büyük önderlerinden Stalin’in ölümü ertesinde SSCB’de başlayan geri dönüş ve bir dizi sosyalist ülkede bunu izleyen modern-revizyonist ihanetle emperyalizm lehine bozuldu. Ekonomik varlığına son verilen, fakat ideolojik varlığı ve topluma yeniden hakim olma mücadelesi her şeyden önce proletarya partisinin içinde devam eden burjuvazi uygun fırsatları değerlendirerek, parti içi tezgâhlar ve hükümet darbeleriyle iktidarı ele geçirmeyi başardı. Kimi ülkelerde bu gerici, karşı-devrimci dönüşüm, parti yönetimlerinin bürokrat yozlaşma içinde burjuvalaşmaları ve revizyonist burjuva ideolojilerini partiye, devlete, topluma hakim kılmalarıyla oldu. Her ne şekilde olursa olsun, proletarya hakimiyetinin yerine burjuva hakimiyetinin geçirilmesi ve bunun pekiştirilmesi parti için geniş tasfiye hareketleriyle gerçekleştirildi. Ordu içinde ve diğer devlet kurumlarında da aynı yol izlendi. Tabii, bunu yapanlar açık yüzleriyle değil, sahte proleter görünüm altında, “Marksizm-Leninizm” ve “Bilimsel Sosyalizm” adına hareket ettiler her yerde. Başka türlü başarılı olmaları mümkün değildi. Kitlelerin siyasal bilinç, uyanıklık ve inisiyatif düzeyi bu oyunlari bozmaya yetmeyince modern revizyonist bürokrat burjuvazi sınıf hakimiyetini pekiştirerek sürdürdü. Toplumsal yapıyı adım adım değiştirerek sosyalizmin yeri-

ne tekeli devlet kapitalizmini geçirdi. Rus bürokrat burjuvazisinin "büyük sosyalist devlet" ve "uluslararası öncü" görünümünde el atıp yönetim organlarında bir bir kuvvetlendirdiği revizyonist hampası ve giderek kendine sadık kıldığı sallantılı oportünist unsurlarıyla hegemonyası altına aldığı "komünist" partiler, denetim sağladığı "sosyalist" devletler ve "demokratik halk" cumhuriyetleri, artık bu sosyal emperyalist büyük güce bağlı sosyal-faşist aygıtlar ve yarı sömürge, geri kapitalist yolcu modern revizyonizmin Çin'deki temsilcileri bu örneklerde olduğu gibi, parti ve devlete hakim olup, toplumu geri döndürme uğraşına girince Başkan Mao önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi'yle ayağa kalkan milyonlarca işçi-köylü-asker-gençlik kitlesi ve bunların oluşturduğu kızıl muhafız tugayları tarafından alaşağı edildiler. Revizyonist karargâhları kitlelerin öz gücüyle yerle bire dildi. Proletarya diktatörlüğü altında devrimlerin devam ettirilmesinin büyük bir örneğini oluşturan bu muazzam olay aynı zamanda dünyanın dört bucağını etkileyerek yığınları her yerde gayrete getirdi; devrimci dalganın yeniden yükselmesi ve uluslararası proletaryanın güçlenmesi yönünde büyük bir rol oynadı. Radikal gençlik hareketleriyle Avrupa metropollerinin bile kaynadığı bu dönemde, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri devrimci fırtınalarla sarsıldı. Hindi Çini halklarının on yıllardır süren devrimci savaşları büyük ilerlemeler kaydederek 70'lerin ortasında zafere ulaştı. Bu yıllarda 1 Mayıs'lar devrimci içeriğine uygun sloganlarla dünya ölçüsünde kitlelerin geniş katımlı coşkun gösteri ve direnişlerine vesile oluyordu yine.

Ne acıdır ki, 70'li yılların sonuna doğru, devrimlerini henüz gerçekleştirilmiş Hindi Çini ülkelerinin sosyal emperyalist hegemonya altına girmelerinden başka, birinci büyük ihanet furyasına göğüs gerip modern-revizyonist ideoloji ve sosyal emperyalist politikalara karşı mücadele odağını oluşturan ÇKP, AEP gibi uluslararası proletaryanın uzun yıllar hakimiyet sürdürmüş büyük güçleri de birbiri ardı sıra içten fethedilerek modern-revizyonist merkezler haline getirilebildiler. Çin'de Mao'nun ölümünden hemen sonra Kruşçev taktiğini daha da sinsî izleyen, BPKD'nin alaşağı ettiği kapitalist yolcu hainler, büyük sahtekârlıkla kendilerini "Mao'nun takipçisi proleter devrimciler" Mao'nun gerçek haleflerini ise "karşı-devrimci çete" ilan edip yığın iftira kampanyaları eşliğinde hükümet darbesi, tutuklama ve tasfiyelere girişerek iktidarı alçakça zaptettiler. İleri öncülerin büyük bir hızla etkisiz kılınmaları nedeniyle milyonları yeniden harekete geçirecek güçlü bir çağrı ve fiili önderlik çıkamadı ortaya. Cılız sesler ise gâddarca bastırıldı. Mao'nun teori ve pratiği başka sorunlarla olduğu gibi, sosyalizmde sınıf mücadelesini sürdürme konusunda da M-L öğretiyi ilerletmiş olmasına rağmen, onun ülkesinde on yıl önce milyonların gücüyle alaşağı edilen revizyonist hainlerin, kendi ölümü üzerine böylesine hızlı bir başarı sağlayabilmiş olmaları, onun da bazı eksikleri olduğunu gösterdi ve devrimci proletarya için ders çıkarılması gereken yeni bir tecrübe oluşturdu.

Dünya proletaryası Çin'deki bu yenilginin ardından

Arnavutluk'ta Mao'yu inkâr temelinde Enver Hoca ve partisi AEP'in akıllamaz ihanetine tanık oldu. Sağlığında Mao'yu büyük ML, uluslararası önder olarak gören, ondan her daim övgüyle söz eden Hoca, onunla birlikte kendi geçmişini de inkâr ederek revizyonizm bacağına saplandı. Yeryüzünde proletaryanın kızıl bayrağının dalgalandığı, sosyalizm adına layık tek bir ülkenin kalmaması gibi acı bir durum yaratan, devrimci proletaryayı dünya ölçüsünde bir kez daha yaralayıp nicel olarak zayıflatan bu son hançere rağmen, devrim kavgasını çeşitli ülkelerde sürdüren ML-MZD bilimiyle donanmış partiler akıma göğüs germesini bildiler. Ve her türden revizyonizme karşı ideolojik mücadeleyi birleşik bir güçle sürdürmek ve dünya proletaryasına yeni mevziler kazandırma mücadelesinde uluslararası birlik ve dayanışmayı merkezileştirmek üzere bir araya gelecek Devrimci Enternasyonal Hareket'i oluşturdular. İşte bugün, Fransız komünarlarından Çin Kızıl muhafızlarına, Rus bolşeviklerinden Vietkong çetecilerine, Balkan partizanlarından Kamboç Kızıl Kimerlerine dek proletarya savaşçılarının ruhunu ve 1 Mayıs'ların da proleter devrimci özünü yaşatanlar Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin bu tutarlı savunucuları ve kararlı takipçileridir. Muhakkak ki, ideolojileri anti-ML, sınıf temelleri küçük burjuva, milli burjuva olup da devrimci mücadele veren, emperyalizme darbe indiren, proletaryanın dostu ve müttefiki olan sosyal ve ulusal kurtuluşçu güçler de var. Bir bölümü ML'den kuvvetle etkilenen ve ML'i savundukları inancında olan hareketlerdir. Devrimi sonuna kadar götürecekseler de, bulunulan süreçte devrim saflarında yer aldıkları ve devrime hizmet ettikleri ölçüde proletaryaya yakın olan bu güçler ML'lerin yanısıra devrimci gelenekleri ve 1 Mayıs gibi günlerin devrimci ruhunu yaşatabilmektedirler. Ama uluslararası modern revizyonist merkezler ve bunların desteğindeki tasfiyeci, reformist, liberal burjuva güçler böyle bir konumdan alabildiğine uzaktır.

1 Mayıs'larda eski sosyalist ülkelerin ünlü meydanları yine resmi geçit törenlerine sahne oluyor. Ama artık bürokrat burjuvaca bir sahtekârlığın nişanesi olan bu merasim kitaları dünya halklarına devrimci bir mesaj ilemediği gibi en ufak bir ilham da vermiyor. Devrimci savaş çağrılarının yerine bol bol "barış ve uzlaşma" çağrısı yapılıyor. Emperyalizmle barış içinde birarada yaşama tezi daha da geliştirilip sosyalizmle emperyalizmin kaynaşmasına dönüştürülüyor. RSE "sosyalizm" adına, Batı emperyalizminin başı ABD ile bir dizi alanda işbirliği geliştirmekten çekinmiyor. Büyük Ekim Devrimi'nin 71'inci "kutlama" törenine Ankara'daki Rus Büyükelçisi en irilerinden Türk kompradorlarını davet ediyor. Yine Rus Devleti'nin 200 kişilik dev "Kızıl Ordu" korosu, bir ay süre ile prova yapıp Ankara'da İstiklâl Marşı'nı seslendirerek Evren'in alkışlarına mazhar oluyor. Acaba Rus bürokratları dünyanın başka yörelerinde ne gibi gösteriler düzenliyor? Bunların, türlü çeşitli cambazlık ve madrabazlıkları Kremlin ve Kızıl Meydan'dan bütün dünyaya taşıyan büyük bir sirk topluluğu olduklarını düşünmek yanlış olur mu?

Bu "Reel (?) Sosyalist" ülkelerden Polonya gibi ekonomik krizin pençesinde daha kötü kıvrananların siyasi tedbir ve uygulamaları modern-revizyonist iktidarların sınıf niteliğini çok daha açık ele veriyor. Türkiye'deki 24 Ocak-12 Eylül bağıntısını bu ülkede de görmek mümkün. Bu "sosyalist" ülke nasıl borç krizine girmiş, nasıl İMF'ye ipoteklenmiş, ne adna askeri cunta işbaşına getiriliyor, sormayın. "Reel"dir bu. Yani gerçek ve de yaşayan! Artık ölüsü nasıl olursa sosyalizmin, her neyse. Bu ülkede de 1 Mayıs resmi törenlerle "kutlanıyor." Fakat her yıl 1 Mayıs öncesi bir hükümet kararı yayınlanıyor: Resmi tören dışında 1 Mayıs gösterileri yapmak yasaktır! Ve birkaç gün kala belli sendika liderleri içeri alınıyor, gösteriye kalkışan kitleler de şiddetle dağıtılıp tutuklanıyor. Böylece "Yaşasın sosyalizm, Yaşasın işçi sınıfı ve 1 Mayıs!" 10 milyon işçiyi karşıma almış bir yönetimin "proletarya" adına başka türlü hareket etmesi de ayıp olur doğrusu. Glasnost rüzgârının etkisiyle bu yıl sosyal faşist yönetim ve işçi sınıfına hükmeden burjuva muhalefet yumuşak diyaloga geçtiğinden 1 Mayıs "demokratik" bir ortamda kutlanabilir belki. Ama gösterilerde "aşırılık" olursa, Sovyet tankları ve helikopterlerinin ulusal taleplere cevap vermesi gibi, Polonya'nın Glasnost'u da tekrardan polis copu ve panzer saldırısına dönüşebilir.

RSE'nin güdümündeki diğer "sosyalist" ülkeler de kapitalizme özgü ekonomik-sosyal-siyasal sorunlarla dolu olup, derin açmazlarına Glasnost ve Perestroika markalı burjuva reformist-liberal ilaçlarla çözüm aramaktadırlar. Castro RSE'nin bu açık kapitalist yöntemlerine bir ölçüde muhalefet etmekle birlikte, esasen onun dümen suyundadır. Son olarak Havana'da dostluk tazelediler. RSE'ne bağımlı olmayan ama artık eskisi gibi mesafeli de durmayan Çin bürokrat kapitalizmi ise ondan da önce burjuva reformlarına girişmiş olup klasik kapitalist yöntemleri daha büyük bir hızla devreye sokarak özel mülkiyeti bir hayli geliştirmiş, uluslararası tekellere serbest kalan bölgeleri açmakta Özal hükümetinden bile maharetli çıkmış ve emperyalist dünyaya süratle intibak etmiştir. Kitlelerin muhalefeti bu ülkelerde şimdilik burjuva çizgide daha geniş reform talepleri temelindedir. Fakat toplumsal çelişkiler yeni devrimci gelişmelere kaçınılmaz biçimde yol açacak; 1 Mayısların, Ekim devrimlerinin, kültür devrimlerinin ruhunu bu ülkelerin işçileri yeniden ve yeniden canlandıracaklardır.

Klasik kapitalizmin beşiği olarak yüzlerce yıl sömürge kârları ile beslenen, bugün de dünyanın haracını kesmeye devam eden, modern gangster ve haydutların Batı âleminde ise; bu dış vurgunlardan küçük bir pay dağıtılarak genişletilen işçi aristokrasisi ve başka halkların açlığı, sefaleti, ölümleri pahasına sağlanan sosyal refah koşulları sayesinde sınıf mücadelesi dingindir. Bir dizi Batı Avrupa ülkesiyüzyılımızın ilk çeyreğinde proleter devrimci fırtınaya, ikinci çeyreğinde azgın faşist dalgayı ve her iki dönem bir büyük emperyalist savaşa sahne olup keskin çatışmalar yaşadıkdan sonra, uzun süren-ama ilelebet sürmesi mümkün olmayan-aldatıcı bir siyasal durgunluğa girmiştir. Bu ülkelerde ve bütün kapitalist metropollerde devrime elverişli durumların ge-

lişmesini yarı sömürgelerdeki devrim savaşlarının zafere ulaşması kolaylaştırıcaktır. Bugün çeşitli türden burjuva partilerin kitleleri peşine taktığı, reformist sloganların ağır bastığı 1 Mayıs gösterileri, devrimci bir bunalımın doğması ve ML önderliklerin oluşmasıyla birlikte geniş kitlelerin devrimci sloganlarla sokağa döküldükleri, ayaklanma provası yaptıkları ileri hamlelere dönüşecektir.

Emperyalizmin ekonomik bunalımını sistemli olarak üzerlerine yıktığı, tüm ulusal kaynaklarını ve ucuz işgücünü yağmaladığı, periyodik borç krizlerine sokup başına müfettişler diktiği, topraklarını kendi üs ve tesisleri için parsellediği, ordularını bölgesel jandarmalıkla yükümlü kıldığı, içişlerine her daim müdahale ettiği, hükümet darbeleri ve başka türlü girişimleri ile siyasal koşullarına yön verdiği; sözün kısası köleliğe, geriliğe, yoksulluğa ve sürekli faşizme mahkûm ettiği yarı sömürgelerde ise genel olarak devrimci durum mevcut olup, ulusal ve sosyal kurtuluşa yönelik devrim savaşları pek çoğunda gelişmekte; bir bölümünde fiilen iktidar alternatifi olarak yükselmektedir. Günümüzde dünya devriminin fırtına merkezlerini bu tür ülkelerin oluşturması, 1 Mayıs'ların da buralarda daha coşkulu yaşanmasını ve devrimci ruhuna yaraşır biçimde kitle-sel gösteri direniş ve öncü eylemleriyle yaşatılmasını; devrimi güçlendiren canlı bir gün olmasını sağlıyor. Reformist burjuva akımları bu ülkelerde de işçi sınıfının yolunu karartma, bilincini bulandırma ve mücadelesini düzenle uyuşturma çabasını sürdürüyor. Fakat durumun devrim lehine geliştiği koşullarda bunların "çok etkin" çabaları bile kitlelerin radikal yönelimine engel oluşturamıyor, devrimci önderlik altında safları sıkıştıran işçi-köylü emekçiler önelerine dikilen her renkten barikatı yıkarak iktidar yolunda ilerlemesini biliyor. 1 Mayıs'larda hakim sınıfları korku ile titreten de reformist-revizyonist yasal parti veya sendika ağalarının icazet sınırları içindeki kıyırık girişimleri değil, devrimci güçlerin barikatları zorlayan, düzeni sarsan eylemleri ve kitlelerin denetim altında tutulamayan mücadelesidir; ülkemizde yaşananlar da bunun bir örneğini oluşturuyor.

1 MAYIS'IN TÜRKİYE TARİHÇESİ

Türkiye'de 1 Mayıs'lar nasıl gelişti? Sınıf mücadelesinin siyasal koşulları ve genel seyrinden nasıl etkilendi? Bunları nasıl etkiledi?

Yüzyıl önce yeryüzüne 1 Mayıs güneşi doğarken Türkiye (o zamanlar Osmanlı Devleti) endüstrinin kayda değer bir gelişme göstermediği, işçi sınıfının (özellikle de sanayi proletaryasının) çok küzi bir sayıda olduğu, alabildiğine geri bir tarım ülkesiydi. Bugün de devam eden yarı-sömürge, yarı-feodal yapı içinde feodal unsurlar kapitalist unsurlara nazaran çok büyük ağırlığa sahipti. 1870'lerden itibaren tersane ve demir-

“bağımsız” olmuştu. Ama özünde yarı-sömürge usulü bağımlılık sürmekte ve komprador patronlarla büyük toprak ağalarının işçi-köylü yığınlar üzerindeki baskı, zulüm ve sömürü düzeni devam etmekteydi. Kurtuluş Savaşı içinde sosyalist Sovyetler Birliği’nin yardımını daha fazla almak için “Emperyalizme ve kapitalizme karşı” olduklarını söyleyip Lenin’e “yoldaş” diye hitab ederken Türkiye proletaryasının önderi Mustafa Suphi ve 15 yoldaşını Karadeniz’in sularında boğan, Ankara’da komünistleri tutuklayan ve emperyalist itilaf devletleri ile el altından anlaşma yoluna giren Kemalistler, böylece Lozan’ın yolunu açtıktan sonra, bir ara tıkanan görüşmeleri güven verici mesajlarla yeniden sürdürebilmek için İzmir İktisat Kongresi’ni toplayıp yabancı sermayeye karşı olmadıklarını vurgulamaktan başka sosyalist işçi önderlerine ve işçi hareketine karşı saldırılarını da yoğunlaştırdılar. 1923 1 Mayıs’ı bu ortama denk geldi. Her türlü gösteriyi yasaklayan Kemalist hükümet, dağıtılan 1 Mayıs bildirilerini bahane ederek İstanbul Milletlerarası İşçi Birliği’ni de kapattı. Birçok işçi ve aydınla birlikte birliğin ileri gelenleri tutuklandı. Sonraki yıllarda da 1 Mayıs’a karşı yoğun polisiye önlem ve baskılar sürdü. Her 1 Mayıs öncesi işçi liderleri ve sosyalist aydınlar birkaç gün önceden gözaltına alınıyor, ilerici dergilerin basımı engelleniyor, meydanlar abluka altında tutuluyordu. 1928’e kadar sosyalist ve ilerici işçiler her yıl 1 Mayıs’ı kutlamak için büyük gayretler sarfetmiş; bazen binlerle, bazen yüzlerle iş bırakıp toplantı ve gösteriler yapmış, bildiriler dağıtmış, toplu tutuklamalara uğramışlardır. Kemalist diktatörlüğün sınırsız baskı ve zulmü, yoğun karşı devrimci önlemleri, ırkçı-şoven-faşist-ideolojik beyin yıkama kampanyaları ve Mustafa Suphi sonrası TKP liderlerinin ML çizgiden sapma, yozlaşma ve ihanetleri, solculuğun her alanda Kemalizm kuyrukçuluğuna dönüşmesi, işçi sınıfının kısmi örgütlülüğün dağıtılmış olması ve iyiden iyiye önderliksiz kalması; si-

yolu yapım işçileri ile yük hammallarının ekonomik grevleri Türkiye’de işçilerin ilk sınıf mücadelesi örneklerini oluşturuyor. Öte yandan yer yer köylü hareketleri sürüyordu. Fakat Osmanlı toplumunda bu dönem öne çıkan, sosyal kurtuluş için ezilen sınıfların hareketi değil, bağımsızlık elde etmek için mazlum ulusların yürüttüğü ulusal hareketlerdi. Ancak, henüz bu durum sürerken, 1908 Jön Türk hareketiyle sağlanan kısa süreli nispi demokratik ortamda grevlerin de nicel gelişme gösterdiği bir dönemde, dünya proletaryasının belli başlı kapitalist ülkelerde 20 yıldan beri kutladığı 1 Mayıs’ın kızıl şavkı Balkanlar’dan itibaren çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasına da yansıdı. 1909 yılında Üsküp, 1911’de Selanik, 1912’de İstanbul, 1 Mayıs gösterisi anti-emperyalist muhtevasından başka, mavi tulumlu, kırmızı rozetli, kızıl bayraklı, enternasyonal marşlı proleter özüyle somutlaşıyordu. 1922’de aynı simgelerin öne çıktığı 1 Mayıs gösterileri birçok büyük şehirde gerçekleştirildi. 1923’te ülke emperyalist işgalden kurtulmuş, sözde

nif mücadelesinin tavsamasının yanısıra 1 Mayıs’ların da 1928’den sonra uzun yıllar sessizliğe gömülmesini getirdi. Hakim sınıflar 1 Mayıs’ın zihinlerdeki çağrışımını da silmek amacıyla bugünü resmen “Bahar ve Çiçek Bayramı” olarak ilan etmişlerdi. Kemalist diktatörlük işçi sınıfına düşmanlığını Nusaybin demiryolu ve Seyrüsefayin işletmelerinde olduğu gibi en mütevazı taleplere kan dökerek yanıt vermesiyle, toplu sözleşme ve grev hakkını bütünüyle gaspeden yasalar çıkarmasıyla da apaçık gösteriyordu. Yalnız işçi hareketleri ve sosyal kurtuluş mücadeleleri değil, birçok kez büyük toplu katliamlarla bastırılan Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de sürec içinde geriledi. Ancak 60 sonrası kısmen değişen siyasi koşullarda belli demokratik hakların sağlanması, sendikal örgütlenmenin gelişmesi, sosyalist bilincin yayılmaya başlaması, işçi-köylü ve gençlik hareketlerinin yükselmesi, 50 yıllık reformist, pasifist geleneği mahkûm eden devrimci pratiğin ortaya çıkması, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin yaşanması, son dönemin parlamentocu-cuntacı akımlarının teşhir edilmesi, kitle üzerindeki etkenliklerinin önemli ölçüde kırılması, 12 Mart faşist darbesine rağmen devrimci örgütlenme ve mücadelenin geliştirilmesi, ML bir çizginin berrak şekilde ortaya konması, proleter devrimci önderliğin oluşması, objektif nedenlerle alınan yenilgiye rağmen atılan temel üzerinde yeni gelişmelerin sağlanması, genel olarak devrimci hareketin kitleler bağrında yankı yapması, sempati ve güven yarat-

ması, derinleşmeye devam eden toplumsal sorunların daha geniş kitlelere mücadeleyi dayatması, belli düzeyde oluşmuş bulunan sendikal örgütlülüğün genişleyerek devam etmesi, dünyada esen devrim rüzgârlarının 67-68’lerden bu yana Türkiye’ye kuvvetle yansması, son olarak Hindi Çin’de kazanılan zaferlerin büyük coşku yaratması, yığınları kuvvetli bir mücadele azminin sarması, faşist baskı ve reformist dizginlemenin eskisi gibi etkili olamaması; bütün bunlar Türkiye’de 1 Mayıs’ların yeniden canlanmasını kaçınılmaz hale getirmiş ve bu yönde güçlü bir potansiyel oluşturmuştu. Yakın yıllarda sınırlı devrimci etkinliklerin gösterilebildiği 1 Mayıs yığınların güçlü katılımını davet ediyordu artık. Bu gelişmeler karşısında tabanın güvenine ihtiyaç duyan revizyonist-reformist-sosyal faşist sendika yöneticileri de kayıtsız kalamazdı. Ayrıca kitlelerin sahip çıkacağı 1 Mayıs’ları onlara kendi siyasetlerini götürme yönünde değerlendirmek isteyeceklerdi. Böylece 1976 1 Mayıs’ında DİSK tarafından düzenlenen, 300 bini aşkın kitlenin katıldığı büyük bir gösteri gerçekleşti. Türkiye’de işçi hareketlerinin gelişimini alabildiğince desteklemek, doğası ve niteliği gereği devrimlere önderlik edecek olan bu sınıfı ırkçı-şoven-gerici düşüncelerle beyninden sıkı sıkıya kelepçelemek, sınıf gerçeklerinden koparmak, uysal-itaatkâr-mütevakkil bir ruh aşlamak, özgücüne güven duygusunu, i rade ve inisiyatifini köreltmek, sahte umutlarla mümkün merteye

oyalayıp aldatmak, mücadele eğilimini en geri düzeye sınırlamak ve bu temelde güçlü bir denetim sürdürmek için hakim sınıflar tarafından 1952 yılında oluşturulan, CIA patentli sarı sendikacılığın ülkemizdeki tipik örneği olarak kuruluşundan beri Amerikan yardımı ile finanse edilen TÜRK-İŞ'e karşı 1967 yılında DİSK'in ortaya çıkışı olumlu bir gelişmeydi. Adı gibi "devrimci" olmamakla birlikte TÜRK-İŞ'in faşist merkezi kar-

kak ki DİSK yöneticileri bundan rahatsız olmuştu. Dünyada emperyalizmin yanısıra sosyal emperyalizmi, faşizmin yanısıra sosyal faşizmi, ve gerçek mahiyeti ve sınıfsal niteliğiyle de modern revizyonizmi teşhir etmeyen orta yolcu akıma dahil devrim güçleriyle onların pek bir sorunu yoktu. Bütün dertleri "Mao'cu Bozkurtlar" (!) ileydi. Bu nedenle ve devrimci etkinliği geniş işçi yığınlarının bulunduğu meydanlarda elden geldiğince sınırlı tutmak için 1 Mayıs 1977 mitingine kendi izin verdikleri dışında hiçbir kuruluşun katılamayacağını, özellikle "Mao'cu Bozkurtlar"ı alana sokmayacaklarını yüksek sesle ilan ettiler. Bu şekilde tehdit edilen gruplar ise, 1 Mayıs'ta işçi sınıfını devrimcilerden uzak tutmayı amaçlayan sosyal faşist sendika ağalarının bunu başaramayacaklarını belirterek, mitinge katılma ve yüzbinlerce işçiye devrimci sloganlarla seslenme kararlılıklarını dile getirdiler. (Sosyal faşistler bu-

şısında ilerici bir konuma sahip burjuva-demokrat unsurların başını çektiği üç muhalif sendika ile iki bağımsız sendikanın birleşmesinden meydana gelen DİSK, işçi sınıfının bir devlet sendikası gibi bir prangadan kurtulup örgütlü şekilde nispeten ileri adımlar atabilmesine olanak sağladı. Bu yönüyle görece olumlu işleve sahip olurken, kuruluşundaki burjuva reformist niteliği ve süreç içinde CHP kanalından hakim sınıflara, TKP kanalından sosyal-emperyalizme angaje olan yönetim yapısıyla bu sendika da işçi sınıfı hareketinin gerçek ilerlemeleri önünde ayak bağı oluşturan gerici bir yön ve ağırlıkla olumsuz bir fonksiyon taşıyordu. Devrimci sendikacılığın ve sınıf sendikacılığının bir örneği kesinlikle değildi. Başlangıç olarak işçi yığınlarının en ileri bölümünü saflarında birleştirmesine ve 15-16 Haziran'a varan gelişmelerde önemli rol oynamasına rağmen, yönetiminin bu büyük direnişte radyo konuşmaları ile işçileri "sükunete" davet ettiği, hareketi kanla boğmaya çalışan orduyu "milletin gözbebeği" ilan ettiği ilerleyen yıllar içinde kendini aşan eylemlere ve hareketi yükseltmek isteyen şubelere daha sert tavırlar takındığı, birçok direnişi TÜRK-İŞ'e benzer yöntemlerle sattığı, devrimci işçilerin siyasi faaliyetlerini patronlarla elele verip önlemeye çalıştığı, birçok yerde sosyal faşist yöneticilerinin bu işçileri açıktan gammazlayıp işten attırdıkları bilinen gerçeklerdir.

İşte devrimci hareketin yeniden toparlanmaya başladığı ve 1 Mayıs bilincinin geniş işçi yığınları arasında da şekillendiği bir dönemde DİSK yönetiminin kayıtsızlığı bırakıp harekete geçmesi bu gerçeklik içinde bir anlam taşıyordu. 76 1 Mayıs'ında ML ve devrimci güçler artık adımı bu günde andığımız o zamanın Taksim Meydanı'nda ciddi bir etkinlik göstermişler. Muhak-

nu da "Mao'cular mitinge saldıracak" şeklinde provakatif bir yalana dönüştürdüler.) 1 Mayıs Bayramı ve işçi sınıfı DİSK ağalarının tekelinde değildi. Ve bütün Marmara Bölgesi'ni toplayacak merkezi bir mitinge konfederasyon olmanın verdiği avantajla böylesi bir ambargo koymaya ne hakları ne de yetkileri vardı. Katılım sağlayan kuruluşların eylem birliği temelinde anlaşmaları ve ortak bir tutumları da söz konusu olmadığından bir kesimin katılıp katılmaması izne tabi olamazdı. Olması demek "Valilikten yasal izni alan ağaların keyfi 1 Mayıs'ı belirler" demekti. Bu durumda devrimcilerin verdiği yanıt haklı ve meşruydü. Elbet karşı devrimci ambargoya boyun eğmeyecek ve kararlılık göstereceklerdi. Bunun pratik ifadesi de doğal olarak mitinge hazırlanma ve kendi disiplini içinde katılma olacaktı. Devrimci sorumluluğun bir yönü bu iken, biryönü de miting alanında kitlelere zarar getirecek tavırlardan kaçınmaktı.

ML ve devrimci hareket bu sorumluluğu gösterdi. Beşiktaş ve Saraçhane yönünden miting merkezine doğru yürüyüş disiplin içinde ve olaysız gerçekleşti. Akşam üzeri varılan meydan yoğun kalabalıkla dolmuştu zaten. Giriş caddelerinde kalındı. Mitingin düzenleyicileri ise binlerce kişiyi özel hazırlanmış sopalarla silahlandırmışlardı. Kürsüde konuşan Kemal Türkler

"Mao'cu Bozkurtlar" dan dem vuruyordu yine. Önce alandan birkaç el silah sesi, sonra yüksek çevre binalarından makinelî tüfek takırtıları duyuldu.

Hakim sınıflar MİT, CIA ve Kontrgerilla aracılığıyla sosyal faşistlerin ve özellikle DİSK yönetici kliğinin yarattığı elverişli ortamdan istifade ederek faşist bir katliam tezgâhlanmış ve 36 emekçiyi katletmişlerdi. Faşist MC hükümeti düzenlemiş bulunduğu 1 Mayıs katliamını devrimcilerin üzerine yıkmaya çalıştı. Sosyal faşistler de bu yönde iftiralar savurdular. 1 Mayıs günü halka saldıranların, halkımızı makinelî tüfeklerle taryanların, panzerlerle ezenlerin kimler olduğunu orada bulunan işçiler-emekçiler çok iyi anladıkları gibi, sular idaresi üstünden ateş edenlerin filmi de bu katliamın CIA-MİT ve kontrgerilla tertibi olduğunu ispatladı. Hakim sınıflar ülkemizde uzun yasaklama yıllarından sonra 500 bin emekçi tarafından coşkuyla kutlanan dünya işçi sınıfının birlik-dayanışma ve mücadele gününü kana bulamakla halkımızın devrimci uyanış ve düzen aleyhtarı muhalefetini ezmek, geniş yığınları korku duygusuyla geriletmek, yeni baskı tedbirleri için gerekçeler yaratmak, devrimci ve yurtseverlere karşı güvensizlik geliştirmek istemiş; benzer katliamları daha sonra birçok ilde de "mezhep çatışmaları" görünümü altında, sivil çeteleri ve resmi güçleriyle aynı amaçlar için gerçekleştirmişlerdir. 1 Mayıs 1977'de faşist katliama elverişli zemini, başından beri izledikleri somut tutumla kendileri yaratan sosyal faşistler ise, tabloyu tersinden gösterip devrimcilere sorumluluk

yüklemeyi çıkar yol saymışlardır.

Bir de Nasrettin Hoca'nın "Sen de haklısın, sen de" dediği gibi "sen de suçlusun, sen de" diyerek orta yolu bulan, açıkça bir kesime ait olan sorumluluğu iktarafa paylaştırmaya çalışanlar var. ML'ler ve devrimciler açısından, Türkiye proletaryasının yarım milyonluk devasa kitle ile nabzının attığı böylesi bir gün ve alanda yer almak bir sorumluluk muydu, yanlış mıydı? Tehditler, blöfler karşısında boyun eğmemek ve hazırlanıp katılmak görev miydi, değil miydi? Bu noktada kararlılık ifadeleri sosyal faşistlerin uydurduğu gibi "mitinge saldırı yapılacağını" mı, yoksa engelleme çabalarına karşın mümkün olduğu ölçüde katılım ve siyasi etkinlik gösterileceğini mi işaret ediyordu? Bir yandan bu yalanı, bir yandan "zorla engel oluruz" tehditini savuran ve mitingde buna göre vaziyet alan sosyal faşistlere karşılık ML ve devrimci güçler hangi somut saldırgan vaziyet içindeydiler? Veya sorumluluğu her iki tarafta gören devrimci arkadaşlar, böyle bir mitinge kendileri de (örneğin "göşistler" diye) alınmak ütenmeselerdi ne yapacaklardı? Bütün İstanbul proletaryası 1 Mayıs alanına akarken gidip boş semtlerden birinde kendi kendilerine mi gösteri yapacaklardı? Hiçbir hakka dayanmayan ambargoyu sessiz sedasız kabul edecek tehditlere boyun mu eğeceklerdi? Sorumluluk paylaşırken akla bunlar da gelmeli. Çok açık ki, faşizmin "Mao'cular Taksim'i kana buladı" demagoji alçaklığının nesnel dayanağı, miting öncesi sosyal faşistlerin işçi ve emekçi yığınlar üzerinde "Mao'cu Bozkurt saldırısı" olacağı yolunda hayasızca yarattığı

fobidir. Bu havayı devrimciler yaratmadı. Öte yandan belirtmek gerekir ki, faşizmin miting öncesi böyle bir tezgâh içinde olacağı, genelde akla gelen, tahmin edilen bir şey değildi. Her türlü alçaklığı yapabilecek bir sistem olmasına ve devrimciler bunu akıllarının bir köşesinde tutmasına rağmen, o gün somutunda bir katliam tezgâhının işaretlerini görememiş ve buna karşı özel bir uyanıklık gösterememişlerdi. Kuşkusuz tersi olsa, senaryoyu bozmak ve halka zarar gelmesini önlemek için çok farklı temelde hareket edebilir; örneğin, mitinge katılacaklarını açıklamayıp, açıktan açığa da ka-

tilmayıp, buna rağmen oynanabilecek bir oyuna karşı kitleleri uyarma, özellikle ajan - provakatör araştırma, stratejik noktaları gözetleme, güvenlik oluşturma, olay halinde direniş mevzileri yaratma temelinde organize olabilirlerdi. Gerici basın vb. üzerinden havayı iyi koklayabilme, olasılıkları tespit etme, ona göre hareket örgütleme noktasındaki bu yetmezlik esas itibariyle tecrübe geriliğinin getirdiği bir şeydi. Ve yakın tarihlerde canlı bir örneği görülmeven ve belirgin bir şekilde geliyor demeyen bu olay söz konusu olduğuna göre, devrimcilerin tutumu bir zaafın bir gaffetin işareti de değildi. Her şey kendi nesnel gerçekliği içinde incelenir ve ona göre değerlendirilirse görülür ki, sosyal faşist ambargoyla karşılaşan devrimcilerin (ve hele de ML'lerin) faşist katliam tezgâhına zemin yaratan sorumsuz bir pratikleri ve sosyal faşist ambargocularla paylaşılacak bir sorumlulukları olmamıştı.

'77 1 Mayıs'ını vahşetle kana boyayan faşizm aynı yılın 2 Eylül tarihinde de Ümraniye 1 Mayıs mahallesinde proleter devrimciler önderliğindeki gecekondu direnişini 12 can alarak bastırmaya çalıştı. Aynı dönem sivil faşist çetelerin cinayet ve katliamları da dikkat çekici bir düzeye yükselmekteydi. Ama yurdun dört bir yanında kol gezen faşist terör, siyasi-ekonomik istikrarsızlığın artarak devam ettiği koşullarda halkın mücadelesini gerilemediği gibi, sınıf kininin daha da bilencesine hizmet ediyor, bunun yanı sıra halkın yaşamını zorlaştıran çözümlenmemiş toplumsal sorunlar keskin sınıf çelişkileri temelinde mücadelenin yükselmesine yol açıyordu. Aynı şekilde Kürt ulusal hareketi de belirgin bir gelişme göstermekteydi. İşte hakim sınıflar kendi can emici zalim, asalak ve ilhakçı düzenlerinin, bitmez tükenmez vahşet ve barbarlıklarının doğurduğu bu haklı, ilerici, devrimci hareketlere "Anarşi-Terör" ve "Bölücülük" diyorlardı.

Durumun devrim lehine olumlu gelişmeler gösterdiği bu yıllarda etkili biçimde kutlanan 1 Mayıs'lar işçi ve emekçilerin sınıf bilinci kazanmalarına, devrim gereğini duymalarına katkıda bulunarak sınıf mücadelesine ivme kazandırıyor, mücadelenin yükselen genel seyri ise 1 Mayıs bilincini yayarak güçlendiriyordu. 1978 1 Mayıs'ı yine İstanbul 1 Mayıs alanında ve yurdun dört yanında birçok şehirde yüzbinler tarafından kutlandı. 1 Mayıs şehitleri anıldı. Bu yılın son ayında sivil-resmi faşist güçlerin gerçekleştirdiği, yine MİT ve kontrgerillanın CIA'yla bağlantılı rol oynadıkları, resmî açıklamaları 109, ama aslında çok daha fazla kişinin öldüğü Kahramanmaraş katliamı yaşandı. Hakim sınıflar bu katliamı da halkın mücadelesini bastırma ya yönelik hesaplar çerçevesinde tertiplemişlerdi. Dönemin "sosyal demokrat" maskeli Ecevit hükümeti bu olayı gerekçe yaparak 19 ilde sıkıyönetim ilan etti. Fakat bu tedbir de yetmedi. Mücadele her alanda yükseldikçe yükseldi. 1 Mayıs'larda çok daha özel tedbirler alıyor, sokağa çıkma yasakları ilan ediyor, 1 Mayıs meydanını tanklarla kuşatıyor, toplu tutuklamalara girişiyorlardı. 1979 ve 80 yılında 1 Mayıs meydanı başta olmak üzere, sıkıyönetim yasağı olan yerlerde engellenilirken, ülke çapında birçok büyük şehirde 1 Mayıs'lar yine yaşatıldı ve daha çok devrimci etkinlik göz-

terilebildi.

12 EYLÜL, SINIF MÜCADELESİ, İŞÇİ HAREKETİ VE 1 MAYIS

Hakim sınıflar bu yıllarda birbiri ardına faşist katliamlar tezgâhlıyor, baskı ve terörü artırıyor, fakat yine de yükselen mücadelenin önünü alamıyorlardı. 1980 yılı içinde Maraş'a döndürülmek istenen Çorum devrimci direnişle öne çıkarken, İzmir'de de Tariş işçileri ve Gültepe halkı devrimcilerle omuz omuza militan bir mücadele sergiliyordu. 50 bin işçi grevde, 100 bin işçi greve çıkma hazırlığındaydı. Aynı zamanda ekonomik kriz had safhaya yükselmiş, komprador-feodal bağımlı düzen iflasın eşğine gelmiş, devlet adamları kapı kapı dolanıp kredi aramaya, alacaklı yabancı bankalar IMF aracılığıyla "acı ilaç" reçetelerini dayatmaya başlamış, bu çelişmeler sonucu tam bir uşaklık ruhuyla alınan 24 Ocak sömürü ve soygunu yoğunlaştırma kararları ise halkın direniş karşısında arzu edilen ölçüde uygulanamayacak 1980 yılı içinde etkisiz kalacaktı. İşlerliğinin ilk şartı "siyasi istikrar" olan, Latin Amerika ve Uzak Asya'nın aşırı borçlu ülkelerinde askeri faşist cunta ve şef tipi diğer diktatörlükleri eşliğinde 10-15 yıldan beri denenip turşusu çıkmış olan; sıkı para, yüksek faiz, günlük devalüasyon, serbest ithalat, teşvikli avantajlı ihracat, buna uygun "sanayileşme", halkı sınırsız yoksullaştırma, komprador sermayeyi merkezileştirme, sorumsuz borç ödemeye ilkelereyle ünlü IMF, Dünya Bankası müfettişlerinin denetlediği kölelik anlaşmaları altındaki Friedman ekonomik modeli Türk hakim sınıflarına benimsetilirken, askeri alanda ve dış politik ilişkilerde de İran ve Afganistan; kaybeden ABD emperyalizminde Ortadoğu'da berkitilmiş bir üs, aktif bir jandarma, Körfez'e acil müdahale için sağlam stratejik bir mevzi ve İslam âleminde etkili Amerikancı bir unsur olma görevi veriliyor, bunun için SEİA taslağı öne sürülüyor, fakat böyle bir uşaklık anlaşmasının da toplumsal muhalefetle başa çıkabilecek "istikrarlı" bir yönetim olmadan hayat hakkı bulup yürümesi çok güç görünüyordu. Buna karşılık iç politik durumu ise "feci"ydi. Devrimci mücadele ve halk hareketlerinin gelişmesi karşısında ne 6 ayda bir değişen hükümetler, ne diğer devlet aygıtları ve ne de sıkıyönetim uygulamaları kâr ediyordu. Parlamento hakim sınıflarca ihtiyaç duyulan yeni baskı yasalarını çıkaramıyor, ordu ve polis etkili kullanılmıyor, partiler birbirini yiyor, hükümet bunalımlarının sonu gelmiyor, bir Cumhurbaşkanı bile seçilemiyor; patronların ağaların devleti resmen işlemiyordu. Bütün bunların dayandığı en esash problem de, artık ihtiyaca cevap veremeyen mevcut anayasaydı. Burdan başlayarak hepsini elden geçirip devleti reorganize etmek için Washington, Brüksel ve Ankara'da planlar hazırlanmaya çoktan başlanmıştı bile. Nihayet 12 Eylül 1980 sabahı Beyaz Saray ve CIA'nın direktifiyle harekete geçen generaller darbeyi gerçekleştirdiler. Hükümet, parlamento, anayasa vs. kal-

dırıldı. Tüm demokratik kuruluşlar, sarı TÜRK-İŞ dışındaki tüm sendikalar ve hatta sonradan tüm düzen partileri bile kapatıldı. Tüm yurttaki sıkıyönetimle akla gelen her şey yasaklandı. 52 bin grevci işçiye derhal süngü zoruyla işbaşı yaptırıldı. Her tarafı kuşatan tanklar bütün toplumu zapt-u rapt altına aldı.

Halkımızın demokratik mücadelesi son yıllarda hayli yükselmiş olmasına rağmen, bu duruma göğüs gerecek, direniş gösterecek, barikat savaşları verecek, dağlara çekilecek önderlik, örgütlülük ve siyasal bilinç düzeyine ulaşmış değildi. Gelişen mücadeleye kendiliğindenlik hakimdi. Devrimci örgütler de büyük ölçüde bu dertten muzdaripti. Yine devrimci yapılar kendilerini cunta koşullarında kolay ve erken yenilgi almayacak şekilde örgütsel bakımdan sağlamlaştıramamış, ideolojik hastalık ve zaafardan sıyrılamamış ve azgın saldırılar karşısında uzun yıllar dayanabilecek, gelişip güçlenecek mevziler oluşturamamışlardı. Reformist yapılar ve burjuva "aydın" takımı direniş ruhundan büsbütün yoksundu. Sendikaların ezici çoğunluğuna bunlar hakimdi. Tutarlı direngen demokrat aydın örneği çok azdı. Devrimci güçlerin zor koşullarda, belirttiğimiz gibi zaafli olan durumları ve çoğu devrimin kabarmak döneminde harekete katılmış, poliste-zindandama mahkemede sınamamış unsurlarıyla sürdürdüğü mücadele de daha ilk yıllar içinde peş peşe büyük darbeler yiyip zayıflayınca, bu dönem dolmaya başlayan zindanlar ve bir ölçüde öncü gücün çekildiği dağlar dışında etkili bir direniş ve mücadele odağı kalmadı. Cuntanın şok saldırısı karşısında önce bir şaşkınlık yaşayan kitleler, büyük bir hızla devam eden durumu berkitme saldırıları, "huzur-güven-barış" demagojisi, "güllü devlet" imajı, aralıksız pompalanan resmi-Kemalist ideoloji ile bunun hemen yanı başındaki feodal-burjuva, dinci, gerici ve yoz her türden kültür etkinliği sayesinde aptallaştırılarak cuntaya atapte edildiler. Önemli bir kesim de, antipati duymasına karşın, korku unsuruyla kendi içersine hapsedildi. Devrimci mücadele içinde yer almış, aktif demokratik yapmış insanların toplum içindeki büyük bir bölümü örgüt bağlarını kopararak kabuğuna çekildi. Mültecilik yolunu seçenler giderek çoğaldı. Kolay devrim hayalleri için-

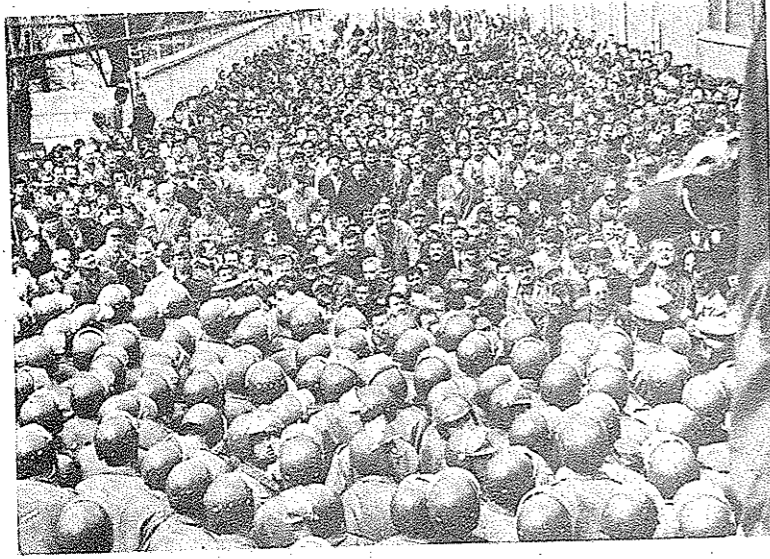
de mücadele etmiş olanlar yılgınlık, karamsarlık ve teslimiyetin kollarına düşerek bir "yorgunlar" ordusu meydana getirdi. Sonraki yıllarda bu sosyal temel, her cinsten reformist, tasfiyeci, legalist akımın hayat damarını oluşturacaktı. İçerde-dışarda her şeye rağmen direnen, geçmişin devrimci değerlerine sahip çıkan, onları etiyle tırnağıyla yaşatan, can bedeli mücadele sürdüren, yüzlerce şehit olan insanlar ve halen örgütlü devrimci güçler de vardı. Bunlar da yeniden ayağa kalkması kaçınılmaz olan geniş kitlelerin devrimci potansiyelini adım adım örgütleyecek ve devrimi yenilgilerden çekip zafere doğru ilerletecek olanlardı.

Bu zaman zarfında cunta, bütün devlet yapısını 12 Eylül açık faşizminin olabildiğince devamını sağla-

cak şekilde yeniden düzenlemeye koyulmuştu. Halka baskı tehdit, beyin yıkama ve şantaj yoluyla onaylatılan 82 Anayasası tüm temel hak ve özgürlükleri toptan gaspetmenin yanı sıra faşist yürütme kuvvetini başta C. başkanlığı olmak üzere hükümet ve Millî Güvenlik Kurulu'na verdiği yeni yetkilerle alabildiğine güçlendiriyor, yasama ve yargıyı daha da güdümlü hale getiriyor, YHK, YÖK, olağanüstü hal, DGM vb. kurumları sisteme yerleştirirken askeri cuntayı da sivil kılık altında sürdürmek üzere Cumhurbaşkanlığı Konseyi'ni getiriyordu. Ardından cuntanın onay verdiği parti ve adaylar halkın önüne çıkarılarak Danışma Meclisi'ne benzer, göstermelik bir parlamento oluşturuldu. Ve ABD emperyalizminin tercihi ANAP hükümeti olup cunta ile çok uyumlu bir icraata girişti. İşçi sınıfı açısından bu yeni yapılanma ve hukuki düzenlemelerin (Toplu sözleşme-grev ve lokavt yasası ile sendikalar anlamı) patronlar ve devlet karşısında elinin kolunun sıkı sıkıya bağlanması demektir. İşçi sınıfının önünde oldukça zorlu bir mücadele süreci duruyordu. Aynı şey YÖK'le zincirlenen gençlik ve tüm halk yığınları için geçerliydi. Kürt halkı daha yoğun işkence ve en hayasız zulümle ezilmekteydi. Fakat bu zulüm, bu devran böyle sürüp gitmeyecekti. Önce Kürt ulusal kurtuluş hareketi, ardından sınıf mücadelesi kendini göstermeye başladı.

İşçi sınıfı 12 Eylül'ün koruduğu Amerikan güdüm-

İt devlet sendikası TÜRK-İŞ ve sonradan tekrar kurulan gerici HAK-İŞ gibi sendikalar içinde de olsa hak arama eylemlerine yöneldi. "Bu yasalarla grev yapılamaz" denilirken, bu yasalara rağmen grev ve direnişlerini adım adım yükseltti. Bunun yanısıra bağımsız sendikal örgütlenmelerle faşizmin dayattığı TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'e mahkûmiyetten kurtulma yönelimine girildi.

12 Eylül hükümetine genel sekreteri Sadık Şide'yi Çalışma Bakanı olarak veren, Danışma Meclisi'ne temsilciler gönderen, ilk dönem 82 Anayasasını onaylayan, faşist zulüm ve sömürü politikalarına ortak olan TÜRK-İŞ yönetici ağaları 1984-85'ten itibaren çekilmez hale gelen koşullar içinde birikmiş tepkilerini dışa vurma yoluna giren işçileri kontrolleri altında tutabilmek için, giderek yükselen bir ses tonuyla hükümete Çerkez çıkışları yapmaya koyulacak, durmaksızın esip gürleyecek, fakat yağma noktasında çok tutumlu ve hesaplı davranacaklardı. Dipten gelen dalga kendilerini harekete geçmeye zorladıkça uzun süren oyalama taktikleri ardından mücadeleyi asgari etkinliklerle sınırlandıran ve ideolojik olarak da hakim sınıflar lehine etkilemeyi amaçlayan, küçük çaplı ve devlet sembollerini çevrili yürüyüş ve mitinglere yöneldiler. Fakat işçiler bu gösterilerde faşizme karşı sloganlar haykırarak sendika ağalarının kendilerini zaptedemeyeceğini gösterdiler.

İşçi sınıfının bu küçük ileri adımları yalnız Evren-Özal yönetici kliğini değil, tüm hakim sınıf kliklerini kuşku ve endişeye sevk etmekteydi. Muhalefette olanların güçlenmek için halka "güven" vermeye ihtiyaçları vardı aynı zamanda. Böylece SHP, DYP ve diğerleri işçi haklarının "yılmaz savunucuları" kesildiler. İşçi sınıfının iyi tanıdığı tescilli faşist Demirel, kendi eski çömezi Özal'ın işçi düşmanı politikalarına ve "Askeri diktatörlüğe" ateş püskürerek ne yaman demokrat olduğunu (!) kanıtlamaya çalışıyordu. Sosyal faşist blok ve

diğer aşırı revizyonist güçler ise SHP ile DYP'yi "demokrasi mücadelesinde" müttefik ilan ediyorlardı. 12 Eylül'ün tümünden kapatıp talan ettiği DİSK'in bir süre tutuklu kalan ve teslimiyetlerini cezaevlerinde de en rezil biçimde sürdüren reformist-revizyonist-sosyal faşist yöneticilerinin bir bölümü SHP'den parlamentarizme soyunmuş, ötekiler de TB'K'P için icazet dilenciliklerine koyulmuştu.

İşçi sınıfının mücadelesi 1986 yılında 12 Eylül sonrasının ilk büyük grevi olan Bağımsız Otomobil-İş yönetimindeki NETAŞ greviyle daha hızlı bir gelişme sürecine girdi. 1987'de grevci işçilerin sayısı büyük bir sıçramayla 30 bine yükseldi. Genel grevi, siyasi grevi, ayarışma grevini, hak grevini tümünden, toplu sözleşme uyuşmazlık grevlerini de birçok işkolunda yasaklayan, diğer iş kolları için Bakanlar Kurulu'na "erteleme" (keyfi engelleme) yetkisini veren, greve çıkmayı sayısız engellerle zorlaştıran; işçiye getirdiği çadır kurmaya varan yasaklar ve patronlara tanıdığı işçi atma, yenisini alma, sözleşmeli personel çalıştırma; greve rağmen işyerine mal sokma, çıkarma ve üretimi sürdürme serbestliğiyle grevlerin etki gücünü alabildiğine sınırlayan 12 Eylül yasalarına rağmen, greve giden işçilerin sayısı daha şimdiden 12 Eylül öncesi düzeye ulaşmıştı. Yine bu yıl içinde MİGROS ve DERİ-İŞ grevlerinde olduğu gibi işçilerin başarı azmi ile birleşen sendika yönetimlerinin mücadelecilik tavırları ileriye yönelik gelişmelerin olumlu bir işaretiydi. İşçi ordusu içindeki işçi düşmanları, sendika başındaki patron ajanları, grev kırıcı sendika ağaları ve çömezleri sayesinde başarısızlıkla sonuçlanan Demiryolu ve Seydişehir Alüminyum grevleri ise işçiler için iyi bir yenilgi okulu oldu.

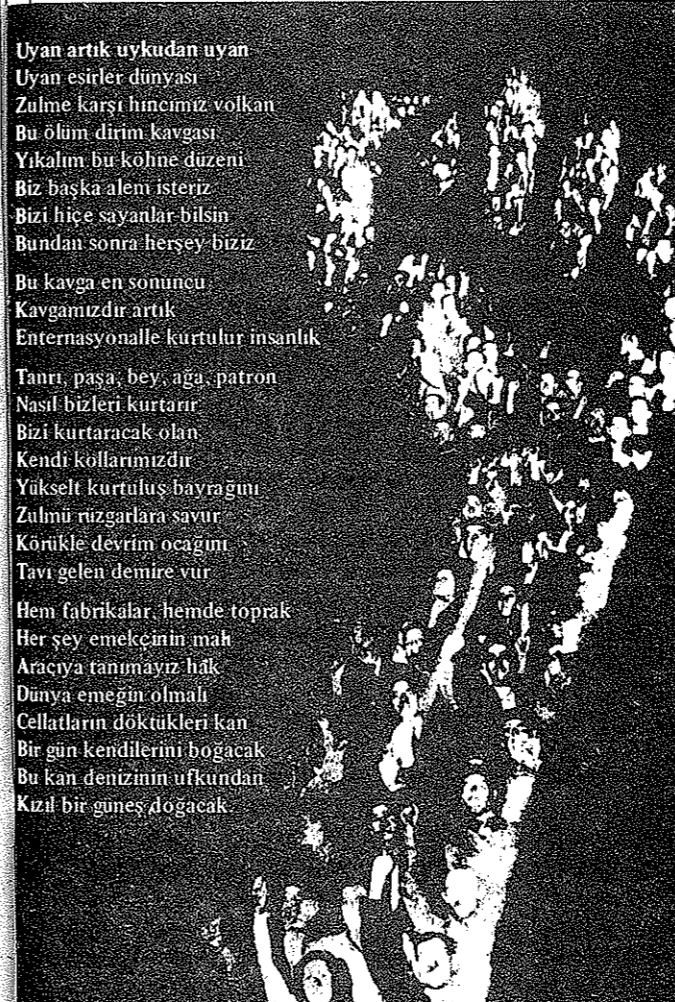
1988 işçi sınıfının grevler yanında çeşitli pasif direniş yöntemlerini geliştirdiği ve bu temelde yoğun kitlelilikle hareket ettiği bir yıl oldu. Geline nokta da enflasyon dayanılmaz boyutlara yükselmiş, işçinin alım gü-

cü 8 yıl içinde yarıdan aşağıya düşmüş, açlık ve sefalet had safhaya (organ satışlarına, çocuk terketmelere, beden pazarlamaya ve intiharlara yol açan, hatta dosdoğru açlıktan öldüren bir düzeye) ulaşmış, patronlar ve hükümet artan bir hızla zam yağmurunu sürdürerek toplu iş sözleşmelerinde kaşıkla verdiklerini kepçeyle geri toplamaya devam ediyordu. 87 Genel seçimleri sonrasında açılan iki büyük zam paketi işçilerin ücretlere ek zam talebini gündeme getirdi. Sendika ağalarının her zamanki diyalog oyunları sonucu, hükümet bunlara bile "komik" dedirten bir ek zam yaptı. Fakat işçi sınıfı 12 Eylül'ün yerleştirmeye çalıştığı "buna da şükür, Allah devlete zeval vermesin" cinsinden mü-

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hincimiz volkan
Bu ölüm dirim kavgası
Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka alemi isteriz
Bizi hiçe sayanlar-bilsin
Bundan sonra herşey-biziz
Bu kavgaya en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal kurtuluş insanlık

Tanrı paşa, bey, ağa, patron
Nasıl bizleri kurtarır
Bizi kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır
Yükselt kurtuluş bayrağını
Zulmü rızgarlara savur
Körükle devrim ocağını
Tavı gelen demire vur

Hem fabrikalar, hemde toprak
Her şey emelcimin mah
Aracıya tanımayız hak
Dünya emegin olmalı
Cellatların doktukleri kan
Bir gün kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

tevekkil ruhu çoktan kırmıştı. Sesini yükseltmeye, hakkını aramaya, söke söke almaya kararlıydı. Sendika ağaları da bunun önünde duramıyordu. TÜRK-İŞ yönetimi yaptığı başkanlar toplantısında, tabana hakim olabilmek için bir dizi eylem kararı aldı. Bunların ilki olarak 11 Mart 1988'de gerçekleştirilen yemek boykotuna ülke çapında 1.5 milyon işçi katıldı. Pasif bir hareket olsa da, bu sayıda işçinin bir eylemde ortak hareket etmesi hakim sınıfları endişelendirdi. Onlar bir yandan da bu eylemin olaysız gerçekleştirilmesini sağ-

ladıkları için TÜRK-İŞ'in yöneticilerine övgü yağdırıyor ve işçi sınıfını hep böyle "efendi" olmaya, sokağa dökülmemeye çağırıyorlardı. Fakat insafsız sömürü, soygun ve sınırsız zulme dayalı düzenleri işçi-köylü ve diğer emekçilere yalnız sokağa dökülmeyi değil, uzun erimli devrim savaşıyla iktidarı almayı da salık vermektedir.

İşçi hareketi 88 yılı içinde yemek boykotları, açlık grevleri, iş bırakma, iş yavaşlatma, toplu viziteye çıkma, sakal bırakma, servislere binmemé, yürüyüş ve oturma eylemleriyle pasif direniş çizgisinde yoğunlaşarak sürdü. Grevci işçi sayısı da bu yıl içinde 30 bini aştı. 12 Eylül sonrası işçi grevlerinin gelişimini gösteren aşağıdaki tablo Türkiye işçi sınıfının mücadele potansiyeli hakkında bir fikir vererek önümüzdeki süreçte mücadelenin varacağı boyutlara da bir ışık tutuyor.

Yıllar	Grev Sayısı	Katılan İşçi Sayısı	Kaybolan İşgünü
1984	4	56	4.947
1985	21	2.410	194.296
1986	21	7.926	234.940
1987	307	29.734	1.961.940
1988	357	30.147	.....

Yine bu yıllar toplumun tüm kesitlerinde mücadelesinin yükselmesine tanıklık etti. Sınıf çelişkileri temelinde, ekonomik-demokratik talepler çerçevesinde, henüz siyasal yönü ağırlıkta olmayan ve barışçıl seyir izleyen kitlelerin hareketi, yine derinleşen ekonomik-siyasi bunalım ve hakimsınıfların yönetim zorlukları, kızışan çıkar dalaşmaları, üst düzeyde artan tepişmeleri, yeni açmazlara düşmeleri ile birlikte devrimci durumun yükselmesine hizmet etti. Yine bu zaman zarfında ciddi gelişme gösteren silahlı mücadele ağırlıklı kürt ulusal hareketi ve bunun yanısıra yenilgi yıllarının ağır yaralarını sararak ilerleme yoluna koyulan ML ve devrimci hareket, 12 Eylül ruhunu göğe savurdu. Tüm bu yıllar içerisinde 1 Mayıs'ların yeri ne oldu?

Asalak sömürücü zorbalara, 12 Eylül açık faşizminin azgın-kudurgan terörü ve sıkı yasal önlemleriyle halkımızın düzen aleyhtarı tüm birikim ve devrimci gelenekleri gibi 1 MAYIS Birlik-Dayanışma ve Mücadele enternasyonalist geleneğini de mezara gömmek istemişlerdi. Yeltendikleri bu fütursuz gaye ilk yılların toplum çapında göğüslenemeyen ağır karabasan ortamında bile 1 Mayıs ruhunu ve haykırışlarını toptan katletmeye yetmedi. Faşist terörün en pervasız biçimiyle, Nazi esir kampları talimatnamelerinden kopya edilmiş yönetmelikleriyle uygulandığı cezaevleri; her 1 Mayıs'ta tutsak devrimcilerin coşkun slogan ve haykırışları, enternasyonal-devrimci marşlarıyla cınladı. Dağlarda ve şehirlerde de 1 Mayıs ruhunu kararlılıkla yaşatanlar vardı. Yeraltı basımevleri, gerilla teksirleri yine 1 Mayıs bildirimlerini basıyor, şafak vakti uyanan emekçiler kapı altlarından giren 1 Mayıs'ın ruhuyla yine konuşabiliyorlardı.

Proletarya ordusunun biriktiği büyük şehirlerde 1987-88'e kadar kitlesele bir eylemlilikle kutlanabilen 1

Mayıs olmadı. Bu durum ilk olarak ve küçük ama önemli bir adımla geçen yıl, 1 Mayıs 88'de aşıldı. Devrimçi-demokrat güçler faşizmin çok sıkı önlemlerine rağmen 5.000'e yakın bir kitlelilikle İstanbul'da 1 Mayıs alanına yürüdü. Polis barikatıyla kuşatılmış

alana her ne kadar girilemediyse de militan bir mücadele verildi. 89 1 Mayıs'ı, geçen bir yıl içinde güçlenen potansiyelle devrimci-demokrat güçlerin ve işçi-emekçi kitlelerin daha geniş katıldığı, daha ileri bir mücadeleye tanık olmalı.

1 Mayıs 89'a Girerken Yerküre ve Türkiye Devrim Rüzgarlarını Güçlendiren Büyük Çelişmelerle Çalkalanıyor.

Asalak, çürüyen, can çekişen kapitalist-emperyalist sistemin dünya ölçüsündeki genel bunalımı, çıkış yollarını arayan beyin takımının, uzman ekonomist ve "bilim" adamlarının bütün çabalarına rağmen derinleşerek sürüyor. II. Büyük paylaşım savaşından bu yana daha da sıklaşan ve her sonraki bir öncekine rahmet okutarak gelişen emperyalizmin devrevi buhranları, bilinen açmazına yeni bir boyut ekleyerek, satılmış kalemlerce çizilen bütün pembe tablolara, "bilimsel-teknolojik devrim ile düzlü-sistemin bir bütün olarak (fakat dengesiz şekilde) can çektiğini, giderek artan bir hızla çürüdüğünü ve Lenin'in öngörüsüne uygun şekilde mezara gömüleceğini ortaya koyuyor. Bugün yaşanmakta olan durum bu gerçeğin canlı belirtileriyle doludur. 70'li yılların iki büyük petrol krizi ile depresyen ve zincirleme etkilerle devam eden son büyük devrevi buhran, tüm diğer öncekilerden fazla yarı sömürge yapılarına yüklenmesine rağmen, metropollerde de arzu edilen istikrarın sağlanmasına izin vermemekte, buraları da bir ölçüde artan bütçe açığı, enflasyon, işsizlik, yoksulluk gibi kendi doğrudan sonuçlarıyla etkilemekte ve sistemi (emperyalist-sosyal emperyalist büyük blokları ile) yeni umutsuz arayışların içine sokmaktadır.

Emperyalist devletler ve uluslararası tekellerin öncelikle ve esas olarak kendi varlıklarından ileri gelen, hakim oldukları sistemin muazzam çelişkilerinden kaynaklanan genel buhranı, bağımlı ülkeler ve ezilen halklara daha yoğun şekilde fatura etmek çabaları 1970 ve 80'li yıllar da bu ülkeleri birbiri ardına iflasın eşiğine getirmiş; borç ödettirme esasına dayalı "istikrar" programlarının sonu gelmediği gibi bu programlarla var olan istikrarsızlık daha da arttırılmış, onca vurgun, talan ve pervasız soyguna, onca sıkı denetim ve düzenli tahsilata karşılık bu ülkelerin birikmiş borçlarının toplamı da her yıl bir miktar artarak 1 trilyon doları aşmıştır. Askeri faşist cuntalar, sınır tanımaz vahşet, zulüm ve katı yasaklarla, depolitizasyon programları eşliğinde sürdürülen, sistemin tıkanmış sermaye dolaşım damarlarını açmaya yönelik bu aşağı-

lığın aşağısı "istikrar ve uyum" ya da "stabilizasyon (kararlılık)" programları, kiminde ikinci, üçüncü denemesini göstermelik sivilleşme ve demokrasiye geçiş perdesi altında yaşayan bu ülkelerin ekonomilerine emperyalizmin "uluslararası yeni iş bölümü" doğrultusunda şekil vermekten, bağımlılık ve köleliği arttırmaktan, vurgunculuk-kapkaççılık ve tefeciliği arttırıp işsizlik, yoksulluk ve gelir dengesizliğini muazzam boyutlara ulaştırmaktan "ulusal para"ların değerini ve "milli gelir" düzeylerini olağanüstü düşürmekten başka hiçbir katkı yapmamış; en çok demagojisi yapılan, sürekli ke-

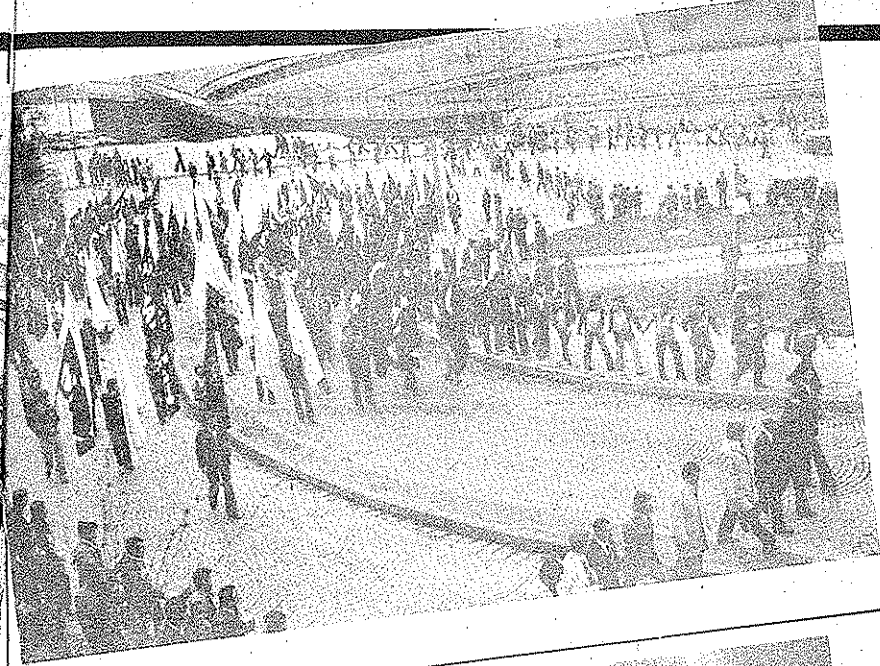
mer sıkırtmanın gerekçesi olarak ileri sürülen yüksek enflasyon oranları ise, bizatihi bu politikalarla kronik halde sürdürülmüştür. Bu politikalar emperyalizm ve uşaklarının yalnız bir bölümünce değil, bazılarının tüm demogojik eleştirilerine rağmen bütüncü savunulan, desteklenen ve uygulanan, çözümsüzlüğün çözümü olarak uygulanmak zorunda kalınan, sistemi devam ettirebilmenin bugün için alternatifsiz sayılan yöntemleridir.

Asalak, çürüyen, kokuşmuş sistemin leş gibi ağır yükü, omuzlarının üstüne büyük bölümüyle yıkılan bu ülkelerin halkları için açlık, sefalet, ölüm ve zulümle özetlenecek daya-

nılmaz sonuçlar getirirken, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki geniş işçi yığınları için de "sosyal refah"ın gerçekleştirilmesi, işsizlik, yoksulluk ve siyasal baskının artması gibi olumsuz etkiler yaratmaktadır. Emperyalizmin kendi mezarını kazması açısından ise bu koşulları olumlu saymak gerekir.

Sistemin açmazları gündeme getirdiği ezici politika ve uygulamalarla bağımlı ülkelerin pek çoğunda ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları na ivme kazandırmakta ve bu haklı

rıldığı İrlanda, Korsika, Bask, emperyalizmin göbeğindeki "çıban"lardır. Toplumsal huzursuzluk, gerginlik ve çatışmalar kapitalist-emperyalist metropollerde, sosyal emperyalist-bürokrat kapitalist ülkelerde de giderek artan sorunlar ve suyüzüne çıkan sınıfsal, ulusal çelişkiler nedeniyle, yer yer ve zaman zaman ciddi gelişmeler gösteriyor. Kimse bu gerçeklerin üstünü küleyerek emperyalist-sosyal emperyalist dünya sistemini "barış içinde ilerlemelerin olduğu, sosyal devrimlerin tarihe karıştığı ve genel savaşların da olanaksızlaştığı" pembe bir tabloya çeviremez.

Bilim ve teknikte bilgisayar devrimiyle sağlanan gelişme emperyalist sisteme can verebilir mi? Onun üretici güçlerin gelişimi önünde esasta engel teşkil eden gerici özünü ve can çekişen kapitalizm olduğu gerçeğini ortadan kaldırır mı? Kimi kiralık kellere göre, gelişen teknoloji kapitalist-emperyalist ülkelerde proletaryayı yavaş yavaş ortadan kaldırmakta ve Marks'ın öngörüsünü de (sınıfsız topluma kadar devrim) bu mezar kazıcı sınıfla beraber tarihe gömmektedir. (!) Kendilerine büyük kâhin pozu veren bu zavallılara ancak gülmür. İnsan emeğine gereksinim olmadan robotlarla yürüyecek bir kapitalizm! Peki, o zaman proletarya ordusu ne olacak? Nerede istihdam edilip neyle geçinecek ve yetiştirmeyen robotlar ordusunun ürettiği emtiayı kapitalizm kime satacaktır? Yapılan kehanetin işçi si-

tir. Kapitalizmin insanlığa böyle bir ortam sunması mümkün değildir. Yalnız açlıktan milyonları kırdığı dünyanın "taşra"larında değil, metropol merkezlerinde de kendi varlığıyla çelişir bu. Çalışma saatlerini düşürüp aynı ödemeyi yaparak üretim araçlarını daha çok kompüterle takviye edemez. Nitekim geçtiğimiz yıllarda haftalık çalışma sürelerinin kısaltılması talebiyle Batı Avrupa ülkelerinde yapılan büyük grevlere rağmen mevcut çalışma sürelerini korumaya çalışmış, en fazlası küçük tavizler vermiştir. Üstelik bu talebi gündeme getiren işsizlik çok değişik nedenlerle artmakta; iflaslar, toplu işten atılmalar ve buna karşı direnişler olmaktadır. Sonuç olarak sermaye emeksiz, burjuvazi proletaryasız ve sömürsüz olamaz. Kapitalizm çıkarları ölçüsünde kompüter kullanımını artırırken, çıkarlarına ters geldiği ölçüde de bunu sınırlar. Bu da onun gerçekte üretici güçlerin gelişimini engelleyici bir sistem olduğunu gösterir. Proletarya en modern kapitalist toplumlarda bile bütün heybetiyle yaşamaya devam edecek ve bilgisayarlı, kompüterli kapitalizmin de mezarını mutlaka kazıyacaktır. Tarihin ona verdiği görev ve burjuvaziye çizdiği yazgı budur.

Üretimin toplumsallaşması ile üretim araçlarının özel mülkiyeti, sermayenin yoğunlaşması ve üretim bolluğu ile pazar sıkıntısı bu sistemi ölüme mahkum eden bunalım içinde kıvrandıran çelişkilerdir. Ne bilimsel teknolojik devrim, ne kapitalist-emperyalist ülkelerde sağlanan görece toplumsal refah, ne bugünlük hakim olan sosyal pasifizm, ne devasa devlet aygıtları, ne uluslararası blok-ittifak, ne cafcıflı reklam kampanyaları, ne de evrensel barış ve uzlaşma demagojileri bu gerçeği karartabilir. Emperyalizm çürüten, can çekişen kapitalizmdir. Onu ön sistem olarak kavramak gerekir. Ağır ağır, hücre hücre ölecek, parça parça yok olacaktır. Şimdilik merkezi uzuvlarını güçlü kılan, bunların ömrünü uzatan şey, sistemin yan kolları ve zayıf uzuvlarından buralara akan taze kan, yani muaz-

savaşlar da onun can damarlarına ot tıkayarak müzmin bunalım ve açmazını da onulmaz bir duruma getirmektedir. Emperyalist zinciri sarsan, zayıf halkalarının bir bir kopmasına yol açan devrimler, dünya ölçüsünde yaşanan modern revizyonist ihanet ve geri dönüşlerle soña ermiş değildir. Devrim savaşları dünyanın dört bir yanında sürüyor. Peru, Filipinler, El Salvador, devrim güçlerinin büyük mevziler kazandıkları, iktidar alternatifleri olarak ilerledikleri en gelişkin örneklerdir. Dünya devriminin halihazırdaki fırtına merkezlerini oluşturan bu ülkelerde halk savaşları stratejik denge aşamasına ulaşmış olup birçok alan devrimci güçlerin denetiminde, birçoğu da manevra sahası içindedir. Bilhassa Peru devrimi, önderliğinin proletar niteliğiyle zafere daha emin

yürümekte ve dünya sosyalist sisteminin adım adım yeniden yaşatılması mücadelesinde bir ileri adım olarak büyük umut vermektedir. Türkiye, İran, Hindistan, Bangladeş, Seylan, Pakistan, G.Kore, Tayland, Şili, Arjantin, Bolivya, Brezilya, Kolombiya, Guatemala, Honduras, Haiti, G.Afrika, Sudan vb. objektif şartların devrime son derece elverişli olduğu, sosyal devrimlerin gelişme istidadını farklı ölçülerde bugünden gösterebildiği emperyalizme bağımlı diğer ülkeler olarak sayılabilir. Öte yandan emperyalizme-sosyal emperyalizme darbe vuran ulusal kurtuluş hareketleri Filistin, Kürdistan, Afganistan, Kamboçya, Eritre, Çad, Namibya, Sri Lanka gibi dikkat çekici örnekleriyle sürmektedir. Yine bu nitelikte savaşların ve

nıfına "devrim düşüncesinin boş bir hayal olduğu"nu empoze etmeye yönelik bilinçli ve rezil bir zıvalık olduğu açıktır. Kapitalistlerin daha çok kâr elde etme amacıyla ve buna yanıt verdiği ölçüde üretim teknolojilerini yeniledikleri, daha az kol gücü gerektiren daha modern makinelerin yanı sıra yer yer bunları çalıştıracak kompüter de üretip, maliyet düşürmek ve nispi artı-değer sağlamak üzere devreye soktukları bilinen bir şeydir. Ne var ki bunu yaparken azalan işçi çalışma ihtivaacında olan

maliyetini düşürme amacıyla çelişir), işçilerin bir bölümünü kapı dışarı etmekte, böylece işsizlik sorununu artırmaktadırlar. İnsanlık bu asalaklardan kurtulduğu zaman bilim ve teknolojiye gelişme çok daha hızlı olacak, üretici güçlerin önü her yerde açılacak, kol emeğine duyulan gereksinimin çok daha azalacağı bu özgür gelişim içinde tüm insanların müreffeh yaşamalarına yetecek üretim için belki günde bir saat çalışmaları bile yeterli olacak ve herkesten yeteneğine, herkese ihtiyacına göre ilkesinin hayata geçeceği, bolluk ve bereketin güttül güttül iş-

ve kültürel faaliyetle meşgul olacak-

na daha yoğun can çekiştirmekte, bunların ölümünü hızlandırmakta; fakat, işte buna yol açtıkça kendi ölümlerini de hazırlamakta ve kolaylaştırmaktadırlar.

Bunun bilincinde olarak zayıf halkalarının kopmasını, hayat damarlarının kesilmesini de elden geldiğince önlemek, geciktirme, zorlaştırmak istiyor; bu amaçla faşist darbeler tezgâhlanmakta demokrasi oyunları sahnelenmeye kadar geniş bir repertuvarla gizli servis çalışanlarını sürdürüyor, uşak güçlerini her alanda modernizasyonla berkiliyor, daha olmadı mı doğrudan müdahale ve işgalle devrimleri boğmaya yelteniyorlar. Ama Vietnam ve Afganistan'da yedikleri şamar bunun da çıkar yol olmadığını kendilerine gösteriyor. '70'lerde olduğu gibi bugün de dünyanın geniş bozkırlarında sistemi kasıp kavuran devrim rüzgârları esiyor. Tek tek, ama birbiri ardına zincirleme patlak veren devrimci mücadeleler emperyalist sermaye sahiplerinin sömürü tulumalarını ateşe veriyor. Karşı devrimin can havliyle başvurduğu kanlı girişimler ve içinde debelendiği ekonomik-siyasi kriz devrimci fırtınanın temelini daha da kuvvetlendirip halkların öldürücü kinini biliyor. Sistemin aynası gözaltıcı reklam kampanyaları ve demogojik nutuklar değil, işte bu çarpıcı toplumsal siyasal gerçeklerdir.

Devrim fırtınasının bugün için emperyalist-sosyal emperyalist ülkeler üzerinde esmemesi hiç de bu sistemin ya da merkezlerinin sağlıklı olduğunu göstermez. Bunahımı üre-

ten onlar, bağımlı ülkeleri devrimci krizler içine sokan yine onlar oldukça, proletarya ordusunu ayaklandıracak kuvvette devrimci bunahımlar muhakkak onları da bulacaktır. Sistemin genel buhranı şimdiden bu ülkelerdeki siyasal durgunluk ve sosyal pasifizmin temellerini de kemirmekte, iç istikrar ve refah koşullarının kısmen de olsa bozulmasıyla sınıf mücadelesi yer yer kızışmakta, örneğin İngiltere ve Almanya'da olduğu gibi, yüzbinlerce işçinin ortak bir taleple aylar süren grev ve direnişleri. ABD'de zenci-polis çatışmaları, kiminde savaş aleyhtarlarının işgale karşı çıtışmaya varan eylemleri, yine bir çoğunda yabancı düşmanlığı ve faşist tirmanışa karşı gösteriler, çatışmalar ve devrimci tutsakların cezaevi koşullarına karşı ölüm orucuna varan direnişleri görülmektedir.

Batı Avrupa ülkelerinin birçoğunda iç faşistleşme, hem aşağıdan yukarıya örgütlenerek iktidara gelme çabasına sürdüren neo-faşist partilerin (ki bu ülkeler için tipik olan bu tarzdır) genel seçim ve eyalet seçimlerinde güç kazanmaları, hem de hükümet kararları ve icraatlarında faşizan öğelerin dikkate değer bir artış göstermesiyle hızlanmaktadır. Yabancı işçiler aleyhine yeni yasalar, gözaltı-sorgu süresini 14 güne çıkarma kararları, on yıllık tecrit uygulamalarının kaldırılması amacıyla yapılan ölüm oruçlarına "taviz vermeme", ilticacılara yeni engeller dikme vb., işçi sınıfına ve işsizlere yönelik sosyal hak kısıntılarıyla birlikte gelişmektedir. Bu ülkelerin

"insan hakları cenneti" olarak lanse edilmelerine imkân sağlayan, özü halk üzerinde diktatörlükten başka bir şey olmayan burjuva demokrasilerinin, burjuvaziye zorlayan koşullarda nasıl hayasız faşizme dönüştüğü, geçmiş örnekleri ve bugünkü küçük ama önemli belirtileriyle de kendini göstermektedir.

Bu ülkelerde genel eğilim burjuva demokrasilerinde kısıntı ve artan iç faşistleşme olurken, sosyal emperyalist blokta ise tersine glasnost rüzgârı ile burjuva demokratik reformlar geliyor. Bu ortamda kimi azınlık uluslar yeni çarlardan bağımsızlık, kimi özerk bölgeler de statülerinde değişiklik istiyor. Bu temelde yüzbinlerin katıldığı kitle gösterileri ve çatışmalar oluyor. Milli düşmanlıklarla gelen katliamlar bile görülüyor. Yine de Gorbaçov ve heмпaları dünyaya "barış, yumuşama, dostluk, diyalog, uzlaşma" mesajlarını yaymaya devam ediyor.

Uluslararası politik arenada dikkat çekici bir başka olgu da geçen on yıllar zarfında onlarca ülkede askeri darbeler tezgâhlayarak faşist cunta yönetimlerini işbaşına getirmiş ve bunları uzun yıllar açıkça destekleyip ayakta tutmuş olan ABD emperyalizminin son yıllarda bir bir bu uşaklarını yüzüstü bırakmaya başlaması, hatta bir bölümüne özellikle el çektirmesi ve bu ülkelerde "parlamentar demokratik rejimler"den taraf gözükmektedir.

Ve işte iki tarafın bu "demokrasi" şovlarıyla birarada, Glasnost'çu Gorbaçov'un öncülüğüyle iki büyük emperyalist blok basının "nü-

leer silahlarda indirim ve dünya barışını güvenceye alma" yolunda aldatıcı girişimleri öne çıkmıştır bir de. Şüphesiz attıkları bazı somut adımlar da var. Fakat bunlar "silahsızlanma", "barış", "güvenlik" demogojilerinin aksine, uluslararası arenada sistemlerini sarsan, buhranlarını derinleştiren ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini dizginlemek, reformize etmek, sermayenin dolaşımındaki tikanlıkları giderip kendilerine hayat veren sömürü damarlarını açmak, içte büyüyen bütçe açıklarını kapatmak, durma noktasına gelen ekonomik büyümeye hız kazandırmak, diğer ekonomik ve sosyal sorunları aşmak, bu amaçla "savunma" giderlerini kısarak mali imkanları üretim alanlarına akıt-

mak ve uluslararası rekabet içinde manevra kabiliyetini artırarak yeni atılımlara olanak sağlamak için atmış oldukları adımlardır. İki büyük emperyalist blok başı ABD ile RSE'nin tantanalı zirveleri, kısa ve orta menzilli nükleer silahları aşamalı olarak imha etme yönünde anlaşmaları, bütün dünyaya yönelik bir "barış" havası yaymaları ve bir dizi alanda birbiri ardına geri adım atmaları bu çerçevede değerlendirilmelidir.

ABD'nin Haiti, Filipinler ve G.Kore'de sadık uşağı olan faşist diktatörlerin şiddetle sarsılması karşısında "yeni" seçeneklere yönelmesi, bu uşaklarına yönetimden el çektilirip yine kendine bağımlı başkan ve hükümetlerle "demokrasiye geçiş"

perdesini açması (aşlında biraz yumuşatarak faşizmi sürdürmesi) Pakistan'da buna kalmadan götürülen Ziya Ül Hak yerine Butto'nun kızını aynı taktikle desteklemesi, Şili'de Pinochet'i bu doğrultuda zorlaması ve bir ölçüde yumuşak inişe geçirmesi, son olarak Filistin halkının bir yıllık direnişi ve bunu diplomasi savaşında koz olarak kullanmayı deneyen Arafat'ın belirgin siyasi tavizleri karşısında klasik politikasını gözden geçirip FKÖ'yü muhatap alma yönünde bir değişiklik içine girmesi ve yine Orta Amerika'da Kонтралара açık destek sunma Nikaragua'yı alenen tehdit etme yerine El Salvador devrimini ve bütün güçler dengesini de hesaba katarak ince manevralara yönelmesi: PSE'nin ise

Afganistan'daki işgal kuvvetlerini geri çekmesi, bir uzlaşma hükümeti önermesi, aynı şekilde uşağı Vietnam hükümetini Kamboçya'dan çekilme sürecine sokması, artık "devrim ihraç" etmekten vazgeçtiğini vs. açıklaması, nihayet Polonya'daki sosyal faşist uşaklarını dayanışma sendika ile uzlaşmaya sevk etmesi... bütün bunlar ABD ile RSE'nin sıkıştıkları, zora girdikleri, açmaza düştükleri durumlarda ezilen halkları, mazlum ulusları yatıştırmak, mücadele ivmelerini düşürmek, ve sistemi tehdit eden yönlerini törpülemek için başvurdukları ve de mecbur kalarak yöneldikleri taktiklerdir. Bu da gösteriyor ki, dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri emperyalizmin hareket sahasını daraltan ve emperyalist savaş girişimlerinin hızını kesen esas faktördür.

Öte yandan '80'li yılların başında savaş kıskırtıcılığını tirmandıran, bölgesel savaşları körükleyen, silahlanma yarışını uzaya taşıyarak sürdüren emperyalist ve sosyal emper-

yalist blok başları, bu muazzam harcamalarının devlet bütçelerine bindirdiği yükü zor bir döneme girmiş, aynı zamanda uluslararası mali, iktisadi ve ticari rekabette başta Japonya olmak üzere diğer emperyalistler karşısında zorlanmaya başlamış, bir soluklanma dönemine ihtiyaç duymuşlardı.

Özellikle iç ekonomisi Perestroika (yeniden yapılanma) gibi ciddi düzenlemeleri zorunlu kılan RSE için şiddetli bir ihtiyaçtı bu. ABD emperyalizmi son dönem Yıldız Savaşları projesini geliştirir ve gerçekleştirme yoluna girerken RSE'nin bu alanda da dengeyi sağlayacak yatırımlara yönelmesi çok zordu. Söz konusu proje ABD bütçesine de muazzam bir külfet getiriyordu. İki devin hızını kesen bir diğer unsur yıl yıl "detant" görüşmeleri ve "nükleer silahların sınırlandırılması" demagojilerine rağmen harıl harıl silahlanmaları ve açık savaş kıskırtıcılıklarıyla dünya halklarının gözünde teşhir olmalarıydı. Bu havayı değiştirmek, "barış meleşti"

pozlarına az çok inandırıcı biçimde bürünmek için de bazı elle tutulur girişimler yapmalarında yarar vardı. Böylece "20. yy.ın büyük olayı" diye lanse edilen karşılıklı yumuşama ve "nükleer silahları imha" manevrası başladı.

Bu sinsî adım emperyalistlerin gerçekten savaşa karşı olduklarını veya yeni bir paylaşım savaşı fikrini terketmeye başladıklarını mı gösterir? Asla. Bunu düşünmek onların doğasına aykırıdır. Yalnız ABD ve RSE'de değil, bütün büyük emperyalist soygun şebekeleri dünya pazarlarını yeniden paylaşmak, yeni etki ve hegemonya alanları ele geçirmek, birbirlerine karşı üstünlük sağlamak için aç kurtlar gibi fırsat kolluyor ve kıyasıya bir mücadele sürdürüyorlar. Süre giden bu dalış yeni bir genel paylaşım savaşının hazırlıklarını da somut olarak içeriyor. Ekonomilerin büyüyen boyutlarda militaristleştirilmesi, silahlanmaya hâlâ korkunç kaynakların ayrılması, hızla geliştirilen iç faşistleşme bunun açık işaretleridir. ABD ile

RSE'nin giriştiği, diğerlerinin de desteklediği son politika dönemi üzerindeki emperyalist hegemonya mücadelesi ve savaş hazırlıklarının yeni bir taktikle, silah yarışı açısından bugünlük bir alt boyutta sürdürülmesinden başka bir şey değil. Ve bu yönüyle de geçici bir manevradan ibarettir.

Glasnost ve Perestroika ile bu uluslararası taktiğin öncülüğünü kendi cephesinden başlatan Gorbaçov haini, öncülerini Kruşçev-Brejnev-Andropov-Çernenko'dan devraldığı modern revizyonist ihanet ve kapitalist restorasyonun ülkede ve uluslararası planda yarattığı yoğun tahribatların faturasını da iki yüzlü pişkinlikle Stalin ve Lenin'in politikalarına kesmekte, iflas eden modern-revizyonist, bürokrat-tekelci devlet kapitalizmini bilinen burjuva reformları yoluyla tedavi etmeye çalışmaktadır. Rusya'da gelişen iktisadi bunalım ve bunun bütün topluma yansıyan ezici etkileri, kapitalist yapılara özgü sınıf çelişkileri ile ulu-

sal çıkar çelişkilerinin boyutlanmasına, bu işe her yerde yoğun bir muhalefet odağının oluşmasına yol açıyor. Kitlelerin biriken mücadele potansiyeli uygun koşullarda derhal güçlü bir harekete dönüşüyor. RSE'nin içindeki bu dengesizliği uluslararası arenada ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinden yediği darbelerle birleştirdiğinde Glasnost'un maddi temeli ortaya çıkıyor.

ABD'nin içindeki durumu da benzer bir tablo sergilemektedir. Geçen yıl yaşanan borsa krizinde Doların tepetaklak gitmesi, Batılı diğer devletlerin "koruması" müdahalesi sonucu ancak durdurulabilmiştir. İşsizlik giderek yükselmekte toplumsal huzursuzluk artmaktadır. Bundan birkaç ay önce bu "demokrasi cenneti"nde siyahlara karşı girişilen vahşi operasyonlar ABD'nin ırkçı karakterini bir kez daha gözler önüne sermiştir. ABD'nin Latin Amerika ülkelerindeki dayanakları bir bir sallanmakta, yürürlüğe koyduğu provokasyonlar beklenen sonuç-

ları vermemektedir. Yoğun silahlanma giderleri bütçesine ağır bir yük oluşturmakta ve yüksek koruma duvarlarına rağmen iç pazarında Japon-AET'nin ticari varlığı artmaktadır. Dolayısıyla silahlanma giderlerinin kısılması, ekonominin canlandırılması, rekabet gücünün yükseltilmesi ABD açısından da cazip bir politika olmaktadır.

Sonuçta "yumuşama" adımları karşılıklı olarak takdirle karşılanmakta, övgüler yağdırılmaktadır. Övgülerin büyük bölümü şüphesiz Marksizm-Leninizmin bütün evrensel ilkelerini alenen yadsıyıp mevcut statükoyu kutsayarak dünya kapitalizminin değirmenine daha gayretkesu taşıyan Gorbaçov'dur. Bilhassa Stalin'e yaptığı salya-sümük saldırı Batı gangsterlik aleminde büyük takdirle karşılanmakta, hararetle alkışlara yol açmaktadır. Bu gelişmeler karşısında Humeyni gericiliği bile "Komünizme son ölümcül darbeyi siz indirdiniz" diye tebrik mesajı göndermekten kendini alamamıştır.

hayat hakkı tanımamaları; ideolojik yozlaşma ve düzenle uyuşmanın bu öncü akımlarını sistemli olarak teşhir ve tecrit etmeleri, uluslararası proletaryanın beş büyük ölümsüz önderini tutarlılıkla savunmaları, Marksizm-Leninizm kisvesi altında bu ideolojiye Stalin ve Mao Zedung şahsında yapılan saldırıları kararlılıkla göğüsleyip yanıtlamaları; yığınları bu temelde aydınlatmaları ve pratikleriyle de bu ışıklı yola çekmek üzere yaratıcı tarzda canla başla çalışmaları gerekmektedir. Olaylara bilimsel yaklaşan, sınıf mücadelesinin yasalarını kavrayan, sınıfsız topluma değin sürecek mücadelede yeniler kadar yenilgileri de doğal kabul eden, nihai zafere ilerlemeyi inşili çıkışlı oldukça uzun bir süreç olarak gören, bir veya birkaç ülkenin de değil, tüm dünyanın sorunu olarak düşünen devrimci proletarya için uluslararası sosyalist hareketin yaşadığı yaygın ihanet, geçirdiği büyük mevzi ve güç kaybı, bu anlamda ağır geçici yenilgi anlaşılma değildir. Dolayısıyla umutsüzlüğe yer yok onun gözünde. Dünya ölçüsünde yaşanan ideolojik-siyasi kaos ve bunalımların çıkış yolu da tektir, açıktır: Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi! Tarihi ancak bu altın harflerle yazılmış bilim ve donanmış devrimci proletarya önderliğindeki yığınlar ilerletir.

Yeryüzünde bugün sürmekte olan devrimci mücadelenin, sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerinin boyutu küçümsenmeyecek düzeyde değildir. "Devrimci Marksizmin ölümü" hakkındaki raporların tamamen temelsiz olduğunu ise en iyi şekilde Peru'da yükselen devrimin alevleri göstermektedir. Uluslararası proletarya bu alevleri yaygınlaştırdığında gerici ideolojik ablukaların kırılması daha da kolay olacaktır.

Dünya genelinde ve ülkemizin bulunduğu Orta Doğu bölgesinde emperyalizme darbe vuran, proletarya devrimlerinin gelişmesine yardımcı (olumlu etken) olan mazlum ulus ve halk hareketleri canlıdır. Aynı nispette emperyalizm ve her türden gericiliğin vahşeti de... İşte, en yakın örneği; emperyalist-sosyal emperyalist blokların satranç tahtası durumundaki bölgemizde 8 yıl boyunca yüzbinlerce insan yaşamına mal ola-

rak süren, silah tekellerine muazzam kârlı bir pazar oluşturan İran-İrak savaşı geçtiğimiz yaz ateşkesle sona ererken her iki faşist diktatörlüğün Kürt ulusu ve devrimci muhalefet akımları üzerindeki katliam ve soykırım vahşeti devreye girdi. Kimyasal silahlar, yakıcı bombalar, binlerce-onbinlerce ölü ve yaralı, yüzbinin üzerinde göç, ve yine tecrit, abluka, baskı, işkence, açlık, soğuk, salgın, ve yine yüzlerce ölüm. İki büyük dünya savaşında Ermeni ve Yahudilere yönelen iki büyük soykırım böylece bugünün "barış ve uzlaşma" dünyasında tarihi yeterince acı dolu bir başka ulus üzerinde sürdürülüyor. Emperyalist dünyanın ihtilşamlı saraylarında oynanan nükleer tango, Kürdistan'ın bozkırına işte böyle yansıyor. İran-İrak savaşının bitimiyle Orta Doğu'yu da içeren emperyalist relativ barışın anlamı ezilen halk ve uluslar için yine ölüm, yine zulüm, yine acı oluyor. Aynı şekilde Filistin trajedisi ve siyanist cellatlığı sürüyor. Ama emperyalizm ve türevlerinin saçtığı her türlü dehşet, halkların devrimci kinini bileyerek, dönüp dolaşip sahibini vuran bir bumerang işlevini de görüyor.

Dünya proletaryası ve ezilen halkları 1 Mayıs 1989'a devam etmekte olan emperyalizm ve proleter devrimleri çağının belli başlı çelişkilerinden kaynaklanan bu nesnel gerçeklik ve gelişmeler içine giriyor.

12 EYLÜL'ÜN KIRILAN ÇEMBERİ DİKİŞ TUTMAYAN EKONOMİ DEVİRİM LEHİNE DERİNLEŞEN BUNALIM

Dünyada yeni devrimci fırtınaları müjdeleyen bu gelişmeler, yaşanırken ülkemizde de 12 Eylül sonrası durum giderek artan bir hızla devrim lehine değişiyor. 12 Eylül faşizminin cendere çemberleri her alanda kırılıyor. Depolitizasyon tutmuyor. Hiçbir "istikrar" tedbirinin kâr etmediği kokuşmuş düzen bunalımdan bunalıma sürükleniyor. Derinleşen ekonomik kriz kaçınılmaz olarak siyasi duruma yansıyor. Toplumsal muhalefetin yükselen ivmesiyle birlikte üst düzeyde it dalaşı da kızışıyor.

Gelişen halk muhalefeti içinde özellikle işçi hareketinin kazandığı yaygınlık, hakim sınıfların telaşını artırıyor. Dalga kıran devlet sendikaları direnişin ivmesini sınırlamak için merkezi düzeyde yaygın pasif eylem kararları almak zorunda kalıyor. Eşgüdüm komisyonları, dene-

tim organları oluşturuyor, yine de kontrol sağlamakta büyük güçlük çekiyorlar. Grev yasalarına güvenip "Tunç Kanunu"nu zorlayarak işçileri resmen aç karnına çalıştırmak isteyen patronlar ve hükümet koltuğunda MESS Başkanlığını sürdüren Özal bu gelişmeler karşısında pervasızlığı sürdürüyor. YÖK'e polis idare işbirliğine, faşist baskı ve yasaklara karşı öğrenci gençliğin daha aktif eylemlerle süren mücadelesi bir yandan polis kuvvetiyle ezilmeye, bir yandan reform vaatleriyle pasifize edilmeye çalışılıyor. Büyük kentlerde gecekondular yıkılmaya başlandı. Gecekonduların yıkılması hızla sürdürülüyor. Gecekonduların yıkılması ile koltuk kuvvetleri eşliğindeki yıkım ekipleri arasında kitlesel çatışmalar oluyor. Esnafın pahalılık ve baskıları protesto edip direnişçi işçilere destek olmak için kepenk kapatıyor. Daha katmerli ezilen emekçi kadınlar seslerini yükseltiyor. Ekonomik "istikrar" politikalarının ağır yükü tüm emekçiler gibi omuzlarına yıkılarak hızla yoksullaştırılan küçük üreticiler ve topraksız köylüler, kitle eylemlerinde yeni bir cephe açma eğilimini artan homurtularıyla gösteriyor. Kürt köylüsü kendine bok yedirmeye kadar aşağılaşan faşist devlet terörüne karşı kitlesel direniş içine giriyor. Dehşet saçma yoluyla köylerini terke zorlanan, yasa ve süngü gücüyle göç ettirilmeye çalışılan muhbirlik-ajanlık-koruculuk dayatılan, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde destek olamamaları için sıkı abluka altına alınan yiğit Kürt halkı onurlu bir direniş gösteriyor. Dağlarda beyaz orduların sürek avı isyan alevlerini söndürmeye yetmiyor. Ceylan avına çıkanlar görünmez tuzaklara düşüp üçer beşer avlanıyor. Bir delinmelerinin ardından faşist zorbalığın gözü dönmüş saldırılarına tekrar tekrar tanık olan zindanlar devrimci tutsakların yoğun direnişleriyle sarılmaya devam ediyor. Siyasal atmosferin, hızlı kendiliğinden bir gelişme gösteren kitle hareketleri ile ısınması ML ve devrimci güçlerin sürece müdahalesinin önemini artırıyor. Gelişen sınıf mücadelesinin devrim hedefine yöneltilip yöneltilmemesi devrimcilikle reformizm arasındaki tayin edici ayırım çizgisi olarak faşizm tarafından da dikkatle

Ama bütün dünya gericiliği fena halde yanılmaktadır. Dünyayı bir ahtapotun kolları gibi saran emperyalist vahşet-sömürü ve soygun sistemi var oldukça proletarya devrimleri de sürecek ve asıl ölümcül darbeleri bu sınıfın elinden kendileri yiyecektir. Uluslararası proletaryanın büyük öğretmenleri Marx-Engels-Lenin-Stalin ve Mao'nun ölümsüz teori ve öğütleri dün olduğu gibi bugün, bugün olduğu gibi yarın da hayat bulmaya devam edecek. "Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var." (Marx-

Dünya proletaryasının Paris Komünü'yle başlayıp süren enginleri fethetme ruhunu her yerde ayağa kaldırmak için sınıf bilinçli proleterlerin öncelikle bu bozgun havasını pompalayan modern revizyonist ihanete karşı mücadeleyi yükseltmeleri; proletarya saflarına liberal bzulmanın tohumlarını atan her türlü burjuva akımıyla savaşmaları, Lenin ve Stalin'in paçavraya çevirdiği Troçkizm'in allanıp pullanıp 50 yıl sonra piyasaya çıkarılmasına seyirci kalmamaları, her ne şekilde olursa olsun, tasfiyecilik cesedinin dirltilmesi çabalarına mücadele etmeleri, Euro-Komünizm, sivil topluluk, legal, Marksizm vb. ne

izlenip değerlendiriliyor. Halkın muhalefeti düzen sınırları içine hapsedmeye yarayan reformist akımlar belli bir hoşgörü ile karşılanır ve yasal statü ile özendirilirken devrimci güçler şiddetle ezilmeye ve yok edilmeye çalışıyor. Faşizmin gözünü en çok da kırlarda yürütülen Jakoben mücadele korkutuyor. Dağları mesken etmeyen, yeni demokratik mevziler yaratmayan bir mücadele yeni 15-16 Haziran'lar yaratacak olsa bile hakim sınıflar için ölümcül bir tehlike oluşturmuyor. Şüphesiz bu onların 15-16 Haziran'lardan korkmadıkları anlamına gelmiyor. Ancak devrimci proletarya ve emekçi halk yığınlarının bu devasa sömürü ve zulüm çarkını adım adım felce uğratarak iktidarı adım için bizim gibi ülkelerde onlarca deneyimle kanıtlanmış olan uzun erimli devrim yürüyüşü temel perspektifiyle hareket etmeleri gerektiğini ortaya koyuyor.

1 Mayıs 89'a girerken işçi sınıfımızın dizleri üzerinde doğrulma çabasının varmış olduğu boyut, diğer halk katmanlarının artan hoşnutsuzluk ve eylemleri, 12 Eylül yasa ve kurullarının bu direniş karşısında zorlanması, açık faşist cunta uzantısı Özal Hükümeti'nin yerel seçimde aldığı yenilgiyle sarsıntı içine girmesi, bu durumun hakim sınıf siyasi klikleri arasındaki post kavgasına yeni bir ivme kazandırması, ekonomik bunalımın tedâvi kabul etmez bir duruma gelmesi vb. hep birlikte devrimci durumu yükselten, devrimin ilerlemesini düne göre daha olanağı hale getiren olumlu gelişmelerdir.

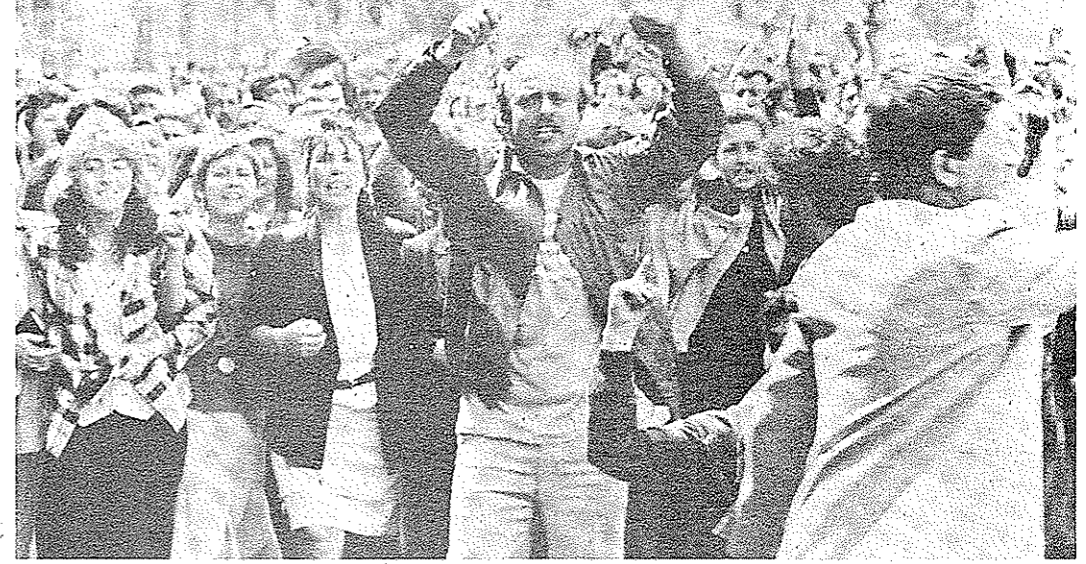
1983 yılında hükümete talip olurken enflasyonu 5 yıl içinde tek haneli bir rakama (yüzde 10'un altına) indirme vaadinde bulunan Özal'ın tam tersini başararak üç haneli rakama (yüzde 100'e) tırmandırdığı enflasyon oranı ile koltuktan düşme noktasına gelmesi bu düzenin istikrarsızlığa mahkûm ve devrime gebe yapısının bariz bir göstergesidir. Böyle bir sonuç ne yalnız Özal'ın tasarruflarına, ne de sadece yürürlükteki ekonomik politikalara bağlanabilir. Enflasyonu sistemli olarak üreten, düzenin komprador-feodal bağımlı ekonomik yapısı, emperyalist buhranın ağır yükünü taşımak-

la yükümlü bir düzen olması ve tam bir borç batağı içinde yüzmesidir. Ulusal kaynakları düzenli olarak dışarıya akıtılan, kendi iç dinamikleriyle gelişme olanağından yoksun bir ekonomik ve toplumsal sistemin yürürlükte olmasıdır. Sorun bu emperyalizme bağımlı çanak yalayıcı bezirgâniğin sürdürülmesi oldukça şu veya bu politikanın uygulanması bir tercih işi de değildir. 24 Ocak Kararları bir yerde tikanan önceki politikaların yerine zorunlu olarak ve emperyalizmin dayatması ile alınmış; dış ve iç sömürü odaklarının çıkarı bu noktada uyuşmuştur. İthal ikameci denilen önceki politika ve uygulamaların da artan ölçüde enflasyon üretmiş olduğu bilinmektedir. Bundan sonra da bu sistem, hangi politikalar uygulanırsa uygulanırsın yüksek enflasyon sorununu yaşayacaktır. Ta ki kökten değiştirilinceye kadar...

Enflasyon olgusu hakim sınıflar için hem bir dert, hem de servet kaynağıdır. Hem ondan yakını, hem de onu körüklerler. Ve yine enflasyon onların elinde sürekli kemer sıkırtmanın bir aracıdır. Öyle ki enflasyon oluyor bahanesiyle halkın geliri sürekli kısıtıkları gibi, enflasyonu önleme demagojisiyle durmaksızın zam yapıyorlar. Yani "fiyat artışlarını yavaşlatmak" için fiyatları

arttırır, bu artan fiyatları da yine "zorunlu fiyat artışlarına" dayanak yapar, böylece hiç durmadan "enflasyonla savaşır"lar! Hal böyle olduğu için Türkiye ekonomisinde (emperyalizme bağımlı, aşırı borçlu diğer ülke ekonomilerinde de görüldüğü gibi) enflasyon oranının genel olarak yüksek bir seyir izlemesi kaçınılmazdır. Dönem dönem kısmen geriletir, çok geçmeden yine yükseltirler. Hükümetler bu dalgalanmaları siyasi çıkarlarını da dikkate alarak ayarlamaya çalışır, fakat hesaplarını tutturamayabilirler. 1983 yılında Özal'ın hesabı tıpkı 24 Ocak ertesinde olduğu gibi önce birkaç yıl enflasyonu gönül rahatlığıyla yükseltmek, 5 yıllık sürenin sonuna doğru ise bu yüksek noktadan bir miktar aşağı çekerek 83'te devraldığı % 35'e veya az altına (öyle % 10'un altına filan değil, bu zaten olanaksızdı) indirmek, böylece yine "enflasyon canavarını yenen kahraman" olarak halkın oyunu toplamaktır. Fakat ekonomik bunalımın boyutu ona bu şansı tanımadı. Ve sonunda yine % 100'e dayandı enflasyon.

İstatistik rakam ve göstergelerin hepsi de ekonominin bugün yine 12 Eylül ve 24 Ocak öncesi felç durumuna hızla yaklaştığını gösteriyor. Halkı daha zalimce soyma, komprador tekelleri avantajlarla besleme ve emperyalist sülüklere düzenli

borç ödeme temel gayesini taşıyan program, dış borçları 9 yılda 4 kat arttırarak 50 milyar dolara tırmandırmıştır. Bu yıl ödenecek 7 milyar doların büyük bölümü yine borçla karşılanacak, bu nedenle dilencilik seyahatleri artacaktır. Yeni bir borç krizi hakim sınıfları ciddi şekilde tehdit ediyor. Çözumsuzluğun çözümü olarak sarıldıkları 24 Ocak program ve uygulamaları bunalımlarına çare olamamıştır. Hem de 12 Eylül sayesinde uzun yıllar rahat hareket edebildikleri, alabildiğine pervasız bir icraat sürdürebildikleri halde. Şimdi öyle bir çıkmazdalar ki, hiçbir ek önlem de fayda etmiyor. Ne 4 Şubat, 12 Ekim, ne bir şey. Dikiş tutmayan ekonomi yamalarıyla birlikte sapır sapır dökülüyor. 12 Eylül ertesi "gülme sırası bizde" diyen Halit Narin gibi bir komprador daradüşüp ağıyor. İflaslar, kurtarma talepleri, düşen üretim kapasitesi, kapatılan fabrika kısımları, yüzlerle kapı önüne yayılan işçiler ve hâlâ artan ölçüde aşıktan kıvrandırılmaya çalışılan halkımızın depolitizasyon ortamını kırarak sesini yükseltmesi son durumu özetliyor.

Halkın yükselen muhalefeti hakim sınıfların hareket serbestisini kısıtlayarak insafsız karar ve uygula-

malarını zorlaştırır, yaşadıkları krizi daha da derinleştirir. Geline nokta da bu unsur da devreye girmiştir. Ve şimdi onlar kitlelerin kendiliğinden gelme hareketlerinin devrimci önderlik ve örgütlülükle radikalleşmesinden, bugünkü yaşamlarında kısmi iyileşme çeperini aşır köklü değişiklik hedefine yönelmesinde, siyasi iktidarı almaya doğru bir uzun ve kanlı yürüyüşe dönüşmesinden korkmaktadırlar.

Yerel seçim sonuçlarıyla ANAP'ın parti ve hükümet olarak saliantılı duruma gelmesi bütün hakim sınıf kliklerini yeni hesaplar içine sokmuştur. Aynı zamanda emperyalist soyguncular duruma göre izleyecekleri birkaç seçeneği senaryolarını yazmışlardır bile. IMF, Dünya Bankası, ABD ve emperyalist tekeller ile Türk komprador burjuvazisinin büyük holding başları ağırlıkla Özal'ın durumu lehine düzeltmesi ve kalmasından yanadırlar. Çünkü yürürlükteki program özgülünde yıllardır denenmiş, güven verici ve ihtisas sahibi bir unsurdur onlara göre. Bir de dizginleri elinde bulunduran bu kadroyla yıllardan beri kurulu özel çıkar bağlantıları mevcuttur. Fakat bu diğerlerini güvenilmez buldukları ve onların bakan, müsteşar, bürokrat

kadrosuyla da aynı özel bağlantıları kuramayacakları anlamına gelmiyor. Çokçası biraz zaman ve birkaç yüz milyon yeni rüşvet işidir bu. Ve ANAP'la devam olasılığının iyice azaldığı bu yerel seçim sonuçlarından sonra DYP ile SHP'den birini veya ANAP'lı bir koalisyon hükümetini de düşünüyorlar. Hakim sınıfların CHP, DP kökeninden olup geleneksel büyük kliklerini temsil eden SHP ve DYP yine onların hizmetinde olacak partilerdir. DSP, RP, MÇP vb.de. Her birinin özel finansatör ve destekçileri var. Ve ANAP'ın güç kaybetmesiyle birlikte pek çoğu eski kapısını bulacaktır. Veya ANAP'a kapanan bazı holding kapıları tercihe göre diğerlerine açılacak.

DYP, SHP ve diğerlerinin özünde ANAP'a alternatif bir politikaları yok. Ama bu ya da onun mimarlık ettiği bir model değildi. Her şeyden önce emperyalizmin dayattığı ve Demirel Hükümetinin kabul ettiği bir şeydi. Demirel bu kararları yine savunuyor. Ve fakat "Özal'ın kötü idareci olduğu" demagojisini yapıyor. İnönü de 24 Ocak'ın özüne karşı çıkmayıp, bir yandan "sosyal politikalara ağırlık verme" sakızını çiğniyor, bir yandan hol-

dinglere güvence üstüne güvence vermeye çalışıyor. Baykal'ın TÜSİAD'la özel istişareleri ve IMF'ye mesajları sürüyor. Son olarak Özal'ın gözde bürokratlarından Saraçoğlu ile kendilerinin de çalışabileceğini söylüyor. Yine yeminli hizmetkârı ve geleneksel siyasi temsilcilerinden biri olduğu hakim sınıflar tarafından özellikle ter... edilme ve bunların aşağılık s... çıkarlarına iç muhalefetsiz hizmet edebilmek için parti iradesini hiçe sayarak tüzük değişiklikleri yapıp "sol kanat" denilen reformist burjuva kesimi ve özellikle tabandaki anti-faşist unsurları -bir süre önce de yaptığı gibi- tasfiye etmek istiyor. Özal'la yapılan "gitmem-gidersin" düello-su bütün düzen partilerinin erken seçim hazırlıklarıyla birlikte sürüyor. Demirel yerel seçimde yıpranmış olan ANAP'ın toparlanmasına izin vermeden en yakın tarihte erken seçim yapılmasını sağlayarak, ANAP'a verilen "merkez sağa" oyların önemli bir bölümünü daha kendine çekmek ve bu çok eleştirisini yaptığı seçim yasasıyla iktidar olmak istiyor. SHP ise aksine süreci uzatıp DYP ile ANAP'ın yaklaşık bir dengede kalmalarını ve kendisinin yine birinci parti olarak çıkmasını hesaplıyor. Devrimci ve demokratlar bunları kendi dalaşmaları ve hırlaşmalarıyla başbaşa bırakıp, halka her birinin gerçek yüzünü, faşist özünü teşhir ederek, kurtuluşun yolunu göstermeli ve kızaşan siyasi atmosferi devrimin lehine değerlendirmesini bilmelidirler.

Demokrasiye Kavuşmanın Tek Yolu: Yeni Demokratik Devrim

Öte yandan, gelişen toplumsal muhalefeti, düzene tepki duyan işçi ve emekçileri "sosyalist" söylemle kendi sınıf uzlaştırmacı, reformist, devrim ve demokrasi haini legal parti müsveddelerine kanalize etmek isteyen burjuva güçler var.

Bunların bir bölümü yasalık izni hakim sınıflardan koparan SP, bir bölümü halen icazet dilencilliğini sürdüren ve yakında yasallaşabileceği anlaşılan TBKP içinde örgütlüdür. Bir bölümü Aybar önderliğinde ayrı bir parti kurma çabasında, bir bölümü ise dağılmıştır. Bunların da halkımıza kazandırabilecekleri hiçbir şey yok. Demokrasiyi bu düzen sınırları içinde arıyor, "bize de biraz yer açın" diye hakim sınıflara yaltaklanıyor, halkımızın gelişen mücadelesini yasal platformlarda kısmi iyileşme talepleriyle sınırlamaya çalışıyor, parlamenter yoldan (hem de böyle bir ülkede) halkın iktidara gelebileceği ham hayalini yapıyor ve bütün gayretlerini toplum-

da yaşayan devrimci ruhu karartma yoluna hasrediyorlar. Perinçek haini daha da ileri giderek devrimci örgütleri "içinde MİT'in cirit attığı komplocu örgütlenmeler" devrimci eylemleri ise "MİT'in yönlendirdiği provokasyon eylemleri" biçiminde karalamaya çalışıyor. Devrimcilerin görevi kitleler içinde bu yasal "sosyalist" bozuntularının da gerçek yüzlerini açığa çıkarmak, kimin dostu kimin düşmanı olduklarını ortaya koymaktır. Kuşkusuz, kitlelerin ekonomik-demokratik taleplerine "çok ilgi" gösteren ve bu ekonomizm sınırlarını aşmayan çabalarıyla "demokrasi mücadelesinin öncüsü" oldukları inancını yaymaya çalışan devrim düşmanı akımların kitleler üzerindeki etkilerini kırmanın

en iyi yolu devrim perspektifini karartmadan kitlelerin ekonomik-demokratik taleplerine, reform isteklerine aktif biçimde sahip çıkmak ve bu uğurda verilen mücadeleleri somut sloganlarla devrime kanalize etmekten geçer.

Günümüzde özellikle 12 Eylül açık faşist yasa ve kurumlarına, faşist devlet terörü ve envai çeşit baskı uygulamalarına karşı yığınların demokratik talepleri, yine bu sürecin aşırı yoksullaştırmadan gelen ekonomik talepler (yaygın işçi direnişlerinde çok açık görüldüğü gibi) ön plandadır. Kitleler içinde bu talepler ele alınırken düzenin temelinden teşhiri elden bırakmamalı, bütün bu sorunların mevcut toplumsal yapı ve sınıf hakimiyetinden kaynaklandığı, siyasal sistemin de buna dayandığı düzenli olarak anlatılmalı, ve bazı kısmi demokratik hakların elde edilmesiyle demokrasiye kavuşulmuş olmayacağı, ülkemizde sürekli bir siyasal sistem olan faşizmi ortadan kaldırmanın da bu düzeni devrimci tarzda değiştirmeye

bağlı olduğu, yeni demokratik devrimden başka demokrasi alternatifinin bulunmadığı kavratılmalıdır. Hakim sınıfların demokrasicilik oyununa alet olanlar gerçekten demokrat olamaz. Bir anlamda tutarlı demokrat olabilmek ülkemizde devrimci olmayı gerektiriyor. Nitekim devrimci demokrat olmayan aydınlar -ki burjuva demokrasilerinin hayranıdır- en temel demokrasi sorunlarında olumsuz sınav veriyorlar. Hakim sınıfların kendi ayakları üzerinde dikili duramayan sömürü çarklarını işletebilmek için zulüm makinalarını da harıl harıl çalıştırmak zorunda oldukları böyle bir düzen içinde demokrasi aramak, Avrupa tipi burjuva demokrasisine özenmek ve sürekli faşizm uygulayıcılarının dönem dönem muhalefet konumundaki demokrasi havariliklerine değer vermek, demokratlığı iyiden iyiye kötürümleştiriyor. Nihayet burjuva demokrasinin uygulanma olanağının bulunduğu toplumlarda da proletarya ve diğer halk katmanları burjuva diktatörlük al-

tında eziliyor. Ve olsa olsa bu durum emekçilerin daha elverişli koşullarda, daha yumuşak bir biçimde sömürülmesine yarıyor. Bu tip toplumlarda demokratik devrim burjuvazi önderliğinde tamamlanmıştır. Proletaryanın sorunu sosyalist devrimdir. Biz de ise demokratik devrim süreci tamamlanmamış ve bu süreci tamamlamada önderlik görevi proletaryanın omuzuna binmiştir. Ve proletarya bu tarihi sorumluluğunu başta köylülük olmak üzere müttefikleriyle birlikte demokratik halk devrimini yaparak yerine getirecektir. Böylece yaratılacak demokratik halk cumhuriyeti, burjuva demokratik cumhuriyetten nitelik olarak farklı ve ileri olacaktır ki, buna Yeni Demokrasi diyoruz.

Bugün ülkemizde bütün ağırlığı ile devam eden ve çözümlenmedikçe demokrasiden ve de bağımsızlıktan bahsedilmesi olanaksız olan toplumsal-ekonomik-siyasi temel sorunlar (feodalizmin tasfi, ci, emperyalist boyunduruğun kırılma-

si, onun ülkemizdeki mali, ekonomik, askeri, siyasi, kültürel bütün güç ve etkinlikleri ile uzantısı komprador kurum ve kuruluşların varlığına son verilmesi, faşizmin ortadan kaldırılması, köylünün toprağa ve bütün halkın özgürlüğe kavuşması, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin milli baskı ve zulümden kurtulması, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi) hep bir devrim sorunudur. Siyasal demokrasi toplumsal-ekonomik temelden bağımsız düşünülemez. Feodalizmin varlığı başlı başına demokrasi ile çelişir. Toplumun demokratikleşmesi demek her şeyden önce feodalizmin tasfiyesi demektir. Bundan dolayı demokratik devrimin özü toprak devrimidir. Aynı şekilde emperyalizmin boyunduruğu milli ekonominin gelişmesine, toplumun değişmesine, demokratik dönüşümün gerçekleşmesine engeldir. Ülkemizde başından beri hüküm süren faşizmin toplumsal neden ve sınıfsal dayanakları da, feodal cebir ve sopanın kuvvetinden başka siyaset tanımayan kudurgan toprak ağaları ile ittifak halinde siyasi iktidarı paylaşan emperyalizme göbekten bağlı komprador büyük burjuvazinin halka ortalama sosyal ve ekonomik yaşam koşulları sağlayacak iktisadi güçten yoksun olması, çanak tutup faydalandığı azgın emperyalist sömürüyü devam ettirmek ve hakimiyetini koruyabilmek için halka sürekli baskı

ve şiddet uygulamaktan başka çıkar yol bulamamasıdır. Halkın gelişen mücadelesi karşısında zorlandıkça veya su yüzüne çıkan tepkileri fazla alevlenmeden söndürmeye ihtiyaç duydukça, ağıza bir parmak bal çalma türünden ufak iyileştirmelere yönelir veya reform vaatlerinde bulunurlar. Fakat gerçek reformlar yapmaya ne durumları izin verir, ne de aşırı gerici siyasal karakterleri. Dönem dönem halka şirin gözükme, güven oluşturmak ve tabanı pekiştirmek için "cömert" davrandıkları da olsa bile kâğıt üzerindeki cömertlikleri pratiğe fazla yansımaz hakların kullanımını şiddet yoluyla engellenir. Yine, yasalara zorunlu olarak koydukları, insan haklarına ilişkin, devlet için kısıtlayıcı maddeleri sistemli olarak çiğnerler. Anayasalarına yazdıkları

"hukuk devleti" koca bir sahtekârlık olarak kalır. Öte yandan kaba ve uyduruk bir parlamento (ki biz de bazen bu deyimlerin bile hafif kaldığı biçimler oluyor) faşizmle bağdaşmaz değildir. Parlamento da ortadan kaldıran açık terörist bir diktatörlük bütün çehresiyle sırtıp teşhir ve tecrit olduğundan güçlü yürütme erkinin güdümünde vitrinlik bir parlamento genelde faydalı buluyor ve işletiyorlar. 12 Eylül'de olduğu gibi kaldırıp atmaktan çekinmedikleri de oluyor. Ve yine sık sık değiştirilen anayasalar kısmi demokratik hakların da ne ölçüde güvencede olduğunu gösteriyor. Bazıları 141-142 kalkınca demokrasi geleceğini sanıyor (veya yasal statü kuşanma fırsatına kavuşacaklarından böyle bir imaj vermek işlerine geliyor.) 141-142 kaldırılabil-

ir. Avrupa tipi "komünist" partiye izin verilebilir. Bu, ülkede halkın fikir açıklama, örgütlenme ve sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele yürütme özgürlüğüne kavuştuğu anlamına gelmez. TCK'nun devlet güvenliğine ilişkin yığınla maddesi bu özgürlüklere karşıdır. Keza 12 Eylül'ün getirdiği YÖK vb. kurumların kaldırılması, grev-gösteri-sendika-dernek vb. ne ilişkin yasaların değiştirilmesi ve daha başka şeylerin kısmen düzeltilmesi de faşizmden kurtuluş, demokrasiye geçiş olamaz. Bu açık faşist düzenlemeler yapılmadan önce de Türkiye'de faşizm vardı. Yarın da hakim sınıflar faşizmin ehven-i şer biçimlerini uygulayabilir. Fakat işin özüne bakalım. Burjuva anlamda da olsa adına demokrasi diyebileceğimiz siyasal koşullar olabilecek midir? Örneğin yaygın sistematik işkence, devlet terörü, milli zulüm, cezaevleri, mahkemeler, fişlemeler, basın sansürü, yığınla baskı yasası ve envai çeşit yasaklar ne olacak, nasıl bir demokratik dönüşüm geçirecektir? Kürt ulusu, devrimci tutsaklar, işçiler, köylüler, devrimci demokrat aydın ve gençler bu demokrasiden ne kazanacak, hangi birinin nasibine ne düşecektir? 66 yıllık T.C. tarihine bakmak, bu düzen içinde demokrasi aramanın susuz çölde çağlayan aramak gibi bir şey olduğunu anlamaya yeter.

İşte bunun bilincinde olarak devrimci ve demokratlar çeşitli düzeyde demokratik taleplerin savunuculuğunu ve bu uğurda verilen mücadelelerin öncülüğünü yapmaya çalışırken demokrasinin bu düzen içinde değil bu düzeni değiştirme yoluyla kazanılacağını kitlelere kavratmalı; reformlar uğruna mücadelede aktif olarak yer alırken reformları amaç edinmemeli, devrimi başarmanın aracı olarak kullanma perspektifine bağlı kalmalı, kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelelerine devrimci mücadelenin alanı ve olanaklarını genişletme anlayışıyla katılmalı, güçleri ölçüsünde öncülük yapmalı ve daha çok kitleyi bu mücadeleler içinden devrim ordusuna kaydetmelidirler. Somut devrimci sloganlar özellikle bu düzenin vermesi mümkün olmayan hak ve özgürlükleri içermeli ve her düzeyde

talep, her protesto, her direniş bu düzeni yargılayıp devrimin propagandasını açık anlaşılır bir dille canlı şekilde yapmalıdır.

Pasif Eylemlerle de Olsa Topyekün Ayakta Bulunan İşçi Sınıfımız '89 1 Mayıs'ına Can Katıyor

Bütün bir 88 yılı boyunca çeşitlenerek artan işçilerin pasif direniş eylemleri yine çok sayıda grevin yanı sıra 89'da tüm sınıfı topluca ayakta tutan bir yaygınlığa ulaştı. Dayanılmaz noktaya gelen açık, sürüncemede kalan toplu sözleşmeler, ertelenen onbinlerin grevi, yine enflasyonun altında kalacak ücret artışları, daha da devam edecek yükseltmeye başladığı sesle kendine güveni yerine gelen işçi sınıfını kararlı bir atağa hazırlamıştı. Şevket Bey'in hükümete yaptığı sonu gelmez "uyarı"ları artık duymak bile istemiyordu işçiler. Eylemleriyle da-

ha etkili olmak-sonuç almak istiyorlardı. Başta Şevket Bey olmak üzere sendika ağaları geçen yıllar birkaç kez "Genel Grev" lafı etmişlerdi, ama elbet şakaydı bu işçileri yasadışı yollara sevkedecek halleri yoktu. Ancak direnişin etki gücünü artıracak yeni bir takım kararlar almazlarsa işçilerin de yasa masa dinleyecek halleri yoktu. Pasif eylem çizgisinde nasıl durulabilir, bunun için ne yapılabilirdi? Bu tasayla düşünüp taşındıktan sonra ağaların bulduğu çıkış yolu, aynı tür eylemleri yaygınlaştırmak oldu. 10 Nisan'da Başkanlar Kurulu'nu toplayıp bu yönde karar aldılar. Ayrıca hükümet tutumunu değiştirmezse bir ay sonra kamu sektöründe toplu grevlerin başlayacağını açıkladılar. Bu, hükümete "Çabuk bir şeyler yapın, işçiyi zaptedemiyoruz" demek oluyordu.

Pasif direniş hızla yaygınlaştı, her gün yüzbinler üretimi aksatıyor, düşürüyor ve fabrikalar toplu yürüyüş yapıyordu. Doymak bilmez iştahlarıyla dizginsiz sömürüyü sürdüren aç gözlü vampirler telaşa kapıldı. Bu uysal, mütevekkil, kanaatkâr işçiye de ne olmuştu?.. Ya daha da ileri götürürlerse işi?.. Mısır işçisi.. Tunus işçisi gibi çatışmaya döker veya kendi 15-16 Haziran'larını yineler-seler?.. İşte bu ruh halinde, geçen yıllar görüşme-diyalog vs. diye işçileri oyalama yöntemlerini izlerken Şev-

ket Yılmaz'ın randevu isteklerini sık sık geri çeviren hükümet, Çalışma Bakanı eliyle bu defa özel mektupla çağırıyordu. Her yerde halkın taleplerine kulaklarını tıkayan Özal ise bu defa işçi temsilcileri gelsin görüşeyim diyordu. Fena halde tutuşmuştu etekleri. Bir yandan "dürtükleniyor" lafları, bir yandan "tedavi edeceğiz" vaatleri. Ve 9 yıldır ücretlerin enflasyonu artırdığı yolunda alçakça demagoji yapan patronlardan birden bire ücretlerin maliyet içindeki paylarının çok düşük (% 7-10 arası) olduğunu ve kendi yığınla avantajları, zamları, şunları, bunları yanında ücret artışlarının enflasyona etkisinin hiç denilecek kadar bir şey olduğunu hatırlayarak topluca "işçilerin lehine" demeç verdiler. Bu da aynı bir domuzluk örneğiydi. Özal'ın telafi edeceğim diye açıkladığı oran ise % 120 oldu. Enflasyonun % 80'i aştığı % 100'e tımandığı ve muhtemelen bu sınırı da aşacağı düşünülürse bu oran hiçbir şeyi telafi etmiyor. İşçilerin talebi mevcut yoksulluk derecesini dondurmamak değil ki. Yalnız geçen

yılım kaybını telafi etmek de hiçbir şeydir. Sadece Özal'ın son beş yıllık hükümet sürecinde gerçek ücret (yani işçinin alım gücü) yarıya düşmüş. 24 Ocak 80'den sonrası bütün olarak hesaplanırsa bu üçte bire, dörtte bire varabilir. İşçi sınıfı 1980 yılında da oldukça yoksuldu. Bugün resmen açlık çekiyor. Küçük memur, küçük üretici ve diğer emekçiler de öyle. Özal'ın bu teklifinden tatmin edici bir yan olmadığı için sendika ağaları da kabul etmediklerini belirttiler. Görüşmeler sürüyor. Tabii her zaman olduğu gibi birazcık daha ekleyip uzlaşma sağlama çalışacaktır.

İşçi sınıfı ve tüm emekçiler bu yaygın direnişi daha aktif eylemlerle öteden beri süren yoksullaşmaya, komprador-feodal düzene, grev-direnış-örgütlenme vb. önündeki tüm yasak ve sınırlamalara, faşizm ve emperyalizme karşı bir mücadeleye dönüştürmeli, kurtuluşlarının devrimle olacağını haykırarak bu uğurda verilen mücadeleye güç katmalı ve katılmalıdırlar. Şimdi bütün fa-

sist partiler, patron ağa temsilcileri, emperyalizmin has usakları "işçilerimiz vatanperverdir" diyerek, Özal'a çatarak, bu mücadeleyi kendi potolarına akıtma çabalarını sürdürüyor. Onlara verilecek işçi cevabı açıktır: "Evet biz vatanperveriz, ya siz?..."

İşçi sınıfımızın bu 1 Mayıs arifesinde yükselttiği mücadele günümüz özgülünde çok iyi bir gelişmedir. Taleplerin ekonomik muhtevasına, eylemlerin henüz pasif olmasına, hareketin kendiliğinden gelişmesi ve sarı sendikalar aracılığıyla kontrol altında olmasına rağmen, tüm sınıfı kucaklayan genişliği, militanlaşma eğilimi ve dipten tavana yaptığı etkili basınca büyük bir değer taşımaktadır. Yeter ki M-L'ler ve devrim güçleri sınıfın bu potansiyelini iyi değerlendirsün, onu kendi kurtuluşunun mücadelesine seferber etme becerisini gösterebilir, hareketi kendiliğinden yükseliş düşmeye ve tekrar tekrar faşizmin hismine uğramaya mahkûm olmaktan çıkarmasını bilirler. Toplumsal varlığın özünde muazzam bir devrimci barut taşıyan, bu düzende hiçbir çıkara ve

zincirlerinden başka kaybedecek bir şeye sahip olmayan, yoksullaşmanın son kertesinde yaşamla ve açıklıkla pençelesen bu sınıf ne faşist düzen partilerinin, ne karşı devrimci ne de reformist-revizyonist güçlerin tabanı olabilir. Ve hiçbir güç onu müttefikleriyle birlikte devrimler yapmaktan alıkoyamaz. Yeter ki bizler sınıfın kendi ayakları üzerinde dikilme çabasına devrimci bir ivme kazandırmasını bilelim. Kendi sınıf bilincini kazanması ve öncü müfrezesinin bayrağı altında saf tutmasını hızlandıralım.

AYAKTA OLAN İŞÇİ VE EMEKCİLERE 1 MAYIS YASAKLANAMAZ

Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk katmanlarının mücadeleyi yükselttiği bugün de 1 MAYIS yine iş günü, yine gayri resmi yasak, yine faşist baskı ve abluka günüdür. 80 öncesinde Mayıs resmen İşçi Bayramı değildi ülkemizde. Unutturulmak için yıllar öncesi "Bahar Bayramı" ilan edilmişti. Ama yüzbinler sahip çıkıyordu yine 1 Mayıs'a. "Bahar Bayramı"nın faydası kalmamıştı artık; tatil günü olmaktan ve 1 Mayıs meydanlarını daha kalabalık kılmaktan başka... 12 Eylül baskısı "işçilere bu kadar... 12 Eylül günü çok" diyerek "Bahar Bayramı"nı da kaldırdı. Halen makinelerin başına çivilenmeye çalışılıyor işçiler. Ama bu işgünü felç olmaya mahkûmdur. Ablukalar da yarılıp dağılmaya!..

Tabii bu birdenbire ve kendiliğinden olamayacak. Pasif eylemleriyle ayakta olan, iş bırakan, üretim düşüren, yalın ayak yürüyen işçi sınıfı, onu desteklemek için kepenk kapatan esnaf, diğer emekçiler, militan mücadele içine giren gençlik elbet bu külden altında için için yanar KÖZÜ üstüne çıkartıp üfleme yeteneği olacaktır. Fakat buna önderlik etme sorumluluğu devrimcilerindir. Öncelikle de

bu közün renginde ön meşaleyi, M-L-MZD ışığını taşıyanların.

Bu 1 MAYIS dolayısıyla hakim sınıflar yine tüm güçlerini yurdun dört bir yanında harekete geçirecek, halkımızın sokağa dökülmesini, meydanları doldurmasını önlemeye çalışacaklar. Uşak basın yine "terörün ayak sesleri"nden bahsedecek. Siyasi şube çevik kuvvet timleri yine yoğun operasyonlara girişecek, yine keyfi gözaltı ve tutuklamalara, işkencelere başvuracak, yine kitlelere gözdağı vermeye, korku, saçma-ya çalışacaklar.

Reformist-revizyonist-sosyal faşist akımlar yine devrimcilerin "provokasyona alet oldukları"ni savlayıp 1 MAYIS ablukasının kırılması yerine yasal platform arayışı içine girecek ve kitleleri de buna hapsedme çabalarını sürdürecekler. Tabii faşizm müsaade buyurursa. Öte yandan 1 MAYIS vesilesiyle en yaman "İŞÇİCİ" pozlarına bürünmekten de geri durmayacak ve işçileri, emekçileri kendi saf, gevşek, parlamento avanağı yasal partilerine kaydetmeye çalışacaklar.

İşçi sınıfının başına 12 Eylül marifetiyle daha güçlü musallat edilmiş faşist-gerici-işçi düşmanı sendika ağaları dipten gelen dalganın feleklerini şaşırtmış olması nedeniyle bir yandan Özal'a "kafa tutma"ya, bir yandan işçinin tüm haklarını savunmada kararlı olduklarını söylemeye devam edecek, bir yandan da "TÜRK İŞÇİSİNİN Bayramı TÜRK-İŞ'in kuruluş günü olan 24 Temmuz'dur" diyerek hem 1 MAYIS'ı gölgelemek hem de sovenmilliyetçi zehirler saçmak isteyecekler.

Faşist düzen partileri yine bu doğrultuda demeçler savuracak, aynı zamanda "işçilerin sokağa dökülmesinin milli menfaatler açısından çok yanlış olacağını" vurgulayacak, anti-komünist propogandaya ağırlık verecek, bununla birlikte işçi dostu pozlarını sürdürecekler. 1 MAYIS'ı kullanma ile kullanmama arasında bocalayan SHP yönetici takımı erken seçim gündemle olduğundan işçi tabanına fazla yabancı düşmemek için belki "1 MAYIS işçilerin bayramı olarak kabul edilmelidir" türünden iki yüzlü bir iki demeç verecek, yine bir ihtimal eski DİSK'çi

milletvekilleriinden birkaçı alanlarda arzı endam eyleyecek, fakat genel olarak şu "kritik" ortamda işçinin sokağa dökülmemesi için diğer düzen partileriyle birlik ve beraberlik sergilemeye de özen gösterecek, bu yönlü uyarılar yapacaklar.

M-L'ler, devrimciler, demokratlar ne yapmalılar?

Devrimci- Enternasyonalist- Militan Ruhu İle 1 Mayıs Mücadelesini Yükseltelim

Bilincimizde 1 MAYIS'ın Şavkı, yüreklerimizde bu günün ruhu ve gözlerimizde coşkusu var oldukça hiçbir güç onu gürül gürül yaşatmamızı engelleyemez.

İlk görev 1 MAYIS'ın önüne her yol ev araçla örülen faşist ablukayı tıpkı 12 Eylül'ün toplumu saran çemberi gibi kırmak, gayri resmi yasağı işlevsiz kılmaktır. Bu doğrultuda yalnız gösterilere katılmak değil, militan bir ruhla hazırlanmak ve kitleleri de olabildiğince katmaktır görev.

Devrimci 1 MAYIS gösterilerinin güçlü olması, 1 MAYIS yasağını şaşırtması ilkeli-disiplinli-geniş devrimci eylem birliklerine, sığınma evlerinde militan direnişler gösterilmesine bağlıdır. 1 MAYIS'ı devrimci içeriğine uygun şekilde yaşatmaya hazır olan devrimci demokrat güçler 1 MAYIS'ın birlik-dayanışma-mücadele duygusunu da en sıcak biçimde yaşamalı ve yaşatmalıdırlar. Öyle ki bu duygu katılan kitleleri de sınımsız sarsın.

Aynı zamanda 1 Mayıs'ın içini boşaltarak onu bir devrim söleni yerine reformist burjuva uzlaşmacılık balonuna dönüştürmek isteyen yasal parti cambazları teşhir edilmek zorundadır. 1 Mayıs işçi sınıfına, emekçi halka bu düzen sınırları içinde demokrasi vaatlerinin günü değildir. Devrimci eylem birlikleri bu temelde propogandaya özel bir önem vermeli.

İşçi sınıfının başına çöreklenmiş

sarı sendikaların, faşist-gerici-şoven sendika ağalarının gelişen mücadeleyi bir dalga kıran gibi önleme çabaları, reformist burjuvaların işçileri patronlar ve devletle uzlaştırma gayretleri yalın bir şekilde teşhir edilmedi; devrimci işçilerin sendika yönetimlerine gelmesi, sınıfın hareketini gerçek kurtuluşuna yönelten devrimci sınıf sendikacılığının gelişip güçlenmesi, sarı-reformist-gerici sendikalara alternatif devrimci sendikaların yaratılması için işçilere güçlü propoganda ve çağrılar yapılmıştır.

Kitleler ülkemizde ve dünyada sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine destek vermeye, aktif katılmaya çağrılmalı. İşçi sınıfı ve halkımız proleter enternasyonalist dayanışma ruhu ile eğitilmeli, her türlü şoven-milliyetçi-gerici bakış 1 Mayıs güneşi ile eritilmeli.

1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanlarında yaşatmak, özel bir öneme sahiptir. İşçilerin, emekçilerin kanıyla sulanmış

1 Mayıs Alanı 10 yıldır işgal ve abluka altında. 1 Mayıs'ın militan ruhu buna daha fazla izin veremez. 1 MAYIS'ta 1 MAYIS ALANI'NA!

- Yaşasın işçi sınıfımızın onurlu direnişi!
- Aldatıcı ücret zamlarına hayır!
- Faşist-gerici-reformist sendikacılar alaşağı!
- Devrimci işçiler Sendika yönetimlerine!
- Genel Grev, Siyasi Grev, Dayanışma Grevi, Hak Grevi ve halk Demokrasisi Hakkımızı, söke söke alırız!
- Topraklar Köylüye, Yıkılsın Ağalık!
- Küçük üreticiye ucuz kredi, ucuz gübre, ilaç, tohumluk!
- Yaşasın Yeni Demokratik Türkiye!
- Milli zulüm ve Asimilasyona son!
- Iraklı Kürt'ler esir değildir!
- Zorla göç ettirmelere son!

- Olağanüstü Hal ve Bölge Valiliği kaldırılmalı!
- Özel kolordu ve Koruculuk sistemine hayır!
- Yaşasın Demokratik Hal Devrimi Mücadelesi!
- Kahrolsun faşist-feodal-emperyalist eğitim sistemi!
- Polis-idare işbirliğine son!
- Faşist yasalara ve YÖK'e hayır!
- Yaşasın Demokrasi Halk Üniversiteleri!
- Keyfi gözaltı ve tutuklamalara son!
- Yaşasın özgürlük mahkumlarının şanlı direnişi!
- 1 Mayıs 1977'nin Tuzla'nın ve tüm katliamların hesabı verilsin!
- Kahrolsun Emperyalizm Sosyal Emperyalizm ve her türden gericiçilik!
- Yaşasın proleter Enternasyonalizmi!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!
- Bütün ülkelerin işçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz!

Çeşitli kuruluşlar-sendikalar, 1 Mayıs'ın mücadele ve birlik ruhuna uygun yapılması yönünde yoğun çabalar gösterirken, bu çabaya işçilerin kendi içlerinde oluşturdukları bir komite de katıldı. Basına gönderdikleri duyuru ise şöyle;

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERE DUYURU

1 - Bizler, değişik işkollarından sınıf bilinçli ve temsilci işçiler olarak, 1 Mayıs'ı, sınıfımızın onuru ve özgüncüyle kutlama kararlılığını hayata geçirmek için, 1 MAYIS İŞÇİ KOMİTESİNİ oluşturduk.

2 - Ekonomik-demokratik ve siyasi haklarımız için, sermayeye ve sömürü düzenine karşı yürüttüğümüz mücadeleyi, 1 Mayıs günü;

3 - Üretimden gelen gücümüzü

kullanarak üretimi durdurmaya ve 4 - 1 Mayıs alanında toplanarak, tüm dünya işçileriyle dayanışma içinde ortak sese katılmalıyız. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için 1 MAYIS'TA BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELEYE.

5 - Tüm işçileri, emekçileri, ilerici, devrimcileri, 1 Mayıs İşçi Komitesi'yle birlikte hareket etmeye çağırıyoruz.

1 MAYIS İŞÇİ KOMİTESİ

1 MAYIS

Günlerin bugün getirdiği
Baskı, zulüm ve kandır;
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir
Bizde ve ülkelerde.

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı;

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarında,
Mutlu bir hayat bilizlenir
Kavganın ufaklarında...
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak, gelen gündedir.

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İşçinin, emekçinin bayramı,
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı!

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Hakkını alması için
Kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler.

1 Mayıs, 1 Mayıs
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı!

Ulusların gürleyen sesi
Yeri göğü sarsıyor
Halkların nasirli yumruğu
Balyoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası
Dünyamızı kaplıyor.

Gün gelir, gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Kül gibi savrulur gider.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ RAPİE

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hincımız volkan
Bu ölüm dirim kavgası
Yıkılm bu köhne düzeni
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra herşey biziz

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Tanrı, paşa, bey, ağa, patron
Nasıl bizleri kurtarır
Bizi kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır
Yükselt kurtuluş bayrağını
Zulmü rüzgarlara savur
Körükle devrim ocağını
Tavı gelen demire vur

Hem fabrikalar, hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Aracıya tanımayız hak
Dünya emeğin olmalı
Cellatların döktükleri kan
Bir gün kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak.